

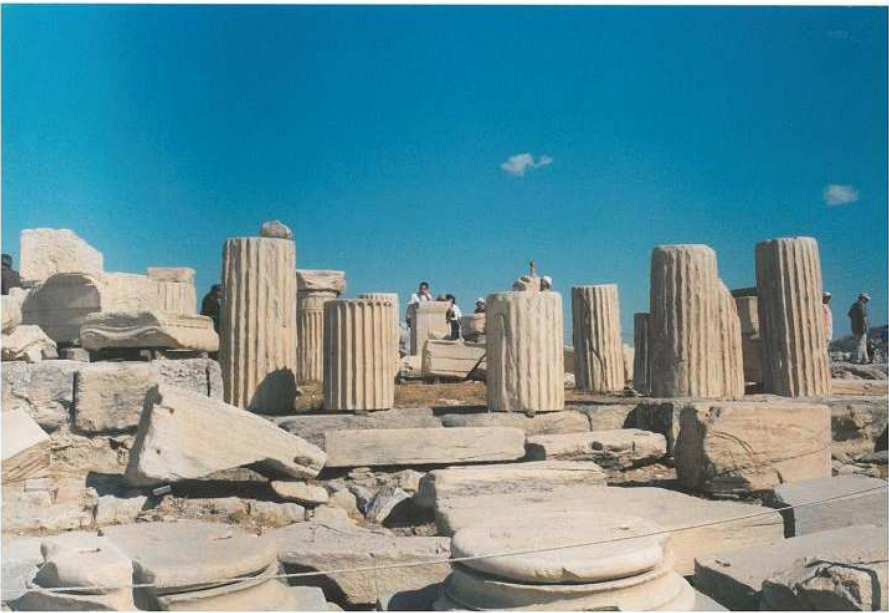

www.verslista.hu

Képzeld el..

- Születésnapí szám -

Irodalmi folyóirat

Csöreginé Baranyai Anita görögországi fotói 1.

A Barátok Verslista kiadványa – 2008/5. szám

Csőreginé Baranyai Anita mexikói fotói

Szia!

A Barátok Verslista Képzeld el... című irodalmi folyóiratának ez évi ötödik számát a Verslista 8. születésnapja alkalmából adtuk ki. Ebben a számban a Barátok Verslista tagjainak legújabb írásait olvashatod. Borítóját Csöreginé Baranyai Anita és Baranyai Attila fotói díszítik. A folyóirat elektronikus változatát továbbra is megtalálod a <http://kepzedel.hu> oldalon. Írásainkat fogadjátok szeretettel! Folyóiratunk olvasásához kellemes időtöltést kívánok!

Várhelyi Klára (cherno)

A Barátok Verslista friss hírei

Áprilisi számunk óta sok minden történt a Verslistán. Több belső és több nyílt pályázatot is kiírtunk - nagy érdeklődés mellett. A költészet napi szám után megjelent idei harmadik folyóiratunk is, amibe a *tavaszi* pályázatra érkezett versek legjobbjai kerültek bele. Ezt követte a negyedik folyóiratszám a *nyári versekkel*. A mostani szülinapi számot pedig majd karácsony előtt az *őszi versek* gyűjteménye követi. A listánkhoz idén sok új író érkezett - legnagyobb örömünkre! A régi tagokhoz 18 új fő is csatlakozott. Az ő írásaikkal is színesedett a levelezőlistánk és a kiadványaink. Ez évben sok nyomtatott kiadványunk jelenik meg, a hat folyóiraton kívül két antológia is kiadásra került. Szeptemberre megjelent a *Sodrásban* c. kötetünk immár harmadik száma is, ezúttal 200 oldalon. A kötetben tagjainkon kívül más érdeklődők írásai is olvashatók. Idén október elsejére megjelent *Jelen-Lét* c. új verslistás antológiánk is, a szokott kivitelben, 216 oldalon tagjaink verseivel és prózáival. E folyóirat megjelenésekor - október első napjaiban - ünnepli Verslistánk a 8. születésnapját is. A mostani találkozónk helyszíne a zselici tájvédelmi körzetben lesz. Ezúttal egy 2,5 napos találkozót tartunk e csodás környezetben. Itt adjuk át irodalmi műsorok keretein belül az ez évi *Verslista Díjakat* is. Ezt idén három fő nyerte el a tagság és a lista operátorainak szavazatai alapján. E számunkban cherno a publikációs kategória győztesével - Bodó Csiba Gizellával - készített alkotói közelképet.

Várunk mindenkit a Verslista tagjai közé!

Anisse

**VÁRHELYI KLÁRA (CHERNO): ALKOTÓI KÖZELKÉP...
BODÓ CSIBA GIZELLA KÖLTŐ
AMATŐR IRODALOMÉRT VERSLISTA DÍJAS**

- A hagyomány kötelez. Kezdjük ott, ahol az ilyen interjúknak indulnia kell. Hogyan kezdődött?

Ahogy a világon minden kezdődni szokott: elkezdtem! Elkezdtem írni - kilencesztendősen - a „nagy regényt”. Kritikusaimhoz, - két fivéremhez - kik nem kellő tisztelettel méltatták bontakozásom, viszont csúfondárosan derültek -, hozzávágtam valamit, s ettől egy időre elment az erőm s a kedvem. „Visszavonultam”, s olvasni kezdtem válogatás nélkül.

- Kiket?

Természetesen, Tom Sawyer kalandjait, Huckleberry Finn kalandjait és az akkoriban divatos összes ifjúsági kalandregényeket, irigykedtem a „Fecskék és fruskák” szabad életén, s elrepültem, elkalandoztam minden regény minden sorával az Amazonas öreg hajóin s a grundok srácaival.

Majd jöttek a franciák - romantikusok és realisták (Romain Rolland, Émile Zola) - és Móricz „józú”, paraszti világa.

- A versekkel hogy álltál?

Ady, Baudelaire, Walt Whitman - mindig a vitatottak érdekeltek. Azután a „tanulás” jótékony leple alatt és helyett megszülettek a kockás füzetek szerelmes versei. Később a Csi-Gi versek ahol már én hadakoztam a világgal. Hiszen mi voltunk a Nagy Generáció!

- Mikor fordult „komolyra” a dolog?

Amikor bekövetkezett életemben a nagy Találkozás, akkor éreztem: a „téma” most kezdődik. Ennek eredménye két pályázat lett - dicsérettel. De a témát inkább éltem, nem írtam. Amikor újra az írás lett a menedékem - ápolás, elmúlás, földindulás után -, egy nyári délután leültem, és két hónap alatt befejeztem az 1968-ban elkezdett regényt. Megszületett a Csend-életem.

- Verseket is írsz...

Az Út c. verssel indult, mely bekerült egy munkahelyi lapba, később interjúba, és meglepetésemre sokakból hatást váltott ki valamilyen for-

mában. S ettől lendületet kaptam. Apró kötetekbe rendeztem, néhány példányban kötettem a verseket, amikor találkoztam a Miskolci Kiadóval. S 2003-tól 4 verseskötet, 3 útinapló, elbeszélés és esszék, írások egy-egy könyvben. Hát így kezdődött. A Kláris nevű irodalmi folyóirattal, aztán a Barátok Verslistánál sebességet váltottam, s így általuk jutottam el a Kalákához, az Irodalmi Rádióhoz, s azóta csak SZÖVÖM A SZÓT!

- Hogy kerültél a Verslistához?

Egy barátnőm ajánlotta a Klaris irodalmi lapot, beküldtem a versem, fotóm megjelent, s ott találkoztam a Barátok Verslista „Szülőföldem” c. pályázatával. Küldtem egy verset, s jó idő múlva megkaptam a képeslapot, hogy a szakmai zsűri a II. helyezést nekem ítélte. Nagyon boldog voltam. S a lehetőséget, hogy legyek tag, elfogadtam, beléptem.

- Idén megkapod publikációs kategóriában az Amatőr Irodalomért Verslista-díjat is, és valóban, az egyik legtermékenyebb szerzőnk vagy. Mennyire nehéz most megjelenni? Az irodalmi „színtéren” jelen lenni?

Profik között, nagynevű lapoknál szinte lehetetlen, - amatőrök publikálási lehetőségeivel viszont egyre több helyen találkozom. Irodalmi színtéren jelen lenni csak úgy lehet, ha tudod finanszírozni vagy finanszíroztatni. A mondat első felét - hogy Verslista-díjat kapok - még fel se tudtam fogni.

- Kláris, Kaláka, Irodalmi Rádió, Verslista (idén operátornak is megválasztottunk), kötetek... lehet bírni egyszerre ennyi fórumon?

Operátorkodás? Ez ellen komolyan tiltakoztam. Ez nem az én műfajom, de nehezen tudok nemet mondani, ha kérnek. „Határozott időre” vállaltam, s ez ugyan lejárt, de igyekszem tőlem telhetően még eleget tenni. Remélem, találunk erre fiatal, agilis „barátot”. Ez a könyvírástól veszi el az időt, s ezért gyakran bosszant. Bizony gyakori, hogy a Kalákában való megjelenés után az IR-hoz is ugyanaz az írás megy el, de ezt a gyakorlatot nem sűrűn szeretném alkalmazni. Az induláshoz fontos volt egyszerre több fórumon megmérni magam, de télen szeretnék a készülő regényemre koncentrálni.

- Kötetek előtted, kötetek mögötted. Hogy érzed, hol tartasz?

Az idén elkészült a szíriai útinapló - remélem rövidesen nyomdában lesz. S közben „ujjgyakorlatként” a '7-77 vers: 2007. év 77 verse.

- „Ujjgyakorlat”? Összegyűjtöttél hetvenhét verset, és egy egész csokor epigrammát. Mind 2007-ből. Ha jól számolom, az három-négynaponként egy vers. Hogyan írsz?

Gyorsan. (Bocs) Jön. S ma már csak úgy írok, ha jön. Ha nem, akkor kivárom.

- Említetted a másik - épp megjelenő - kötetedet, a szíriai útinaplót. E köteten kívül, ha jól tudom, írtál jordániai, szentföldi, egyiptomi élményeidről is. Milyen szerepet töltenek be ezek az utak az életedben? Hogyan hatnak rád?

Meghatározó szerepet. Nagyon erősen hatnak rám. Életem egyik döntő változása - gondolkodásban - a szentföldi utazás volt, de egy fordulatot hozott Egyiptom is - a tanulás irányába. Míg szentföldi élményeim először csak magamnak írtam, addig a szíriai útinapló már „tudatosan” készült. Ezek előtt az utak előtt is utaztam, de csak ringatóztam az utazásban, s hagytam lassan részleteiben továtűnni. Azt hiszem, ez nagy luxus. Amit távoli vidékeken látunk, jó megosztani azokkal, akik nem juthatnak el oda. S örülök, amikor visszajeleznek, hogy szinte velem utaztak olvasás közben. Így nem csak az én élményem, s ez nagyszerű.

- Végül, mit tudhatunk meg a terveidről?

Már félúton vagyok a következő regényben, miközben szeretném kötetbe rendezni a 2006-2008-as verstermést is. Másfél évtizede figyelmem a szellemi értékek felé fordult. Ezen keresztül szeretném látni és láttatni örök szerelmem, a természet titkait, csodáit.

Az univerzum, az emberi lélek, a mindenség törvényeinek kérdőjeleire keresni a válaszokat, s kíváncsiságot támasztani másokban is, hogy életünket, világunkat ne keserű-szomorú reménytelenséggel, hanem hatalmas, felemelő csodaként éljük meg.

Rajtunk múlik! - a gondolatainkon! Én hiszem ezt, Barátaim!

Bodó Csiba Gizella honlapjának elérhetősége:
<http://www.verslista.hu/irasok/index.php?nev=bodo>

Gratulálunk Gizinek a Verslista Díj-hoz! (Anisse)

VÁRHELYI KLÁRA: KÖNYVAJÁNLÓ

Bodó Csiba Gizella: '7 77 2007 Hetvenhét vers

2007 termése - hirdeti az első lap. Ráadásnak egy egész csokor epigramma - derül ki a végén. 77 vers. Termékeny év volt. Időrendi sorrendben, január 3-tól december 25-ig. Egy év - követhető-e így valakinek az élete? Igen. Olvasás közben olyan érzésem volt, hogy a kötet alig más, mint egy napló. Pontos adatok nélkül, valami titkos kóddal. Talán ezért tűnt néha úgy, hogy itt-ott lehetne még belőle húzni. Nem sokat, csak hogy az esszencia, a letisztult analógiák, a találó képek töményebben kerüljenek a lapokra.

A verseket ráadásként néhány oldalnyi epigramma követte. Az első pillantások után éreztem egy kis csalódást: szeretem az epigrammákat csak szigorú időmértékben érteni, de könnyen vigasztaltak a sorok. Ez az az esszencia, a tiszta nézőpont, amit szeretek a verseiben is. Végül eszembe jutottak a találkozó, és onnan a kötet nyitott, friss elméjű, fiatalos szerzője. Gizi, hova búcsúzol már most?

„Ki nézett be a szobámba -
Kereken - a telihold-világa.
Egymás arcába néztünk,
s azt láttuk, mindketten fénylünk!”

BODÓ CSIBA GIZELLA: KÖNYVAJÁNLÓ

Csontos Márta: „Egográfia I.” - 365 aforizma

Ma ismert és elfogadott szó a „maroktelefon”. De annak - ha elengedhetetlenül szükséges - a létezésén túl azt hiszem, jobban örülnék, ha a „marok-könyv” szó és tárgya lenne ilyen ismerős napi életünkben. S ez a szó, Csontos Márta - Egográfia című, apró, tenyérbe simuló kis aforizma-gyűjteményének I. kötetét olvasva jutott eszembe.

Egy picit könyv - útra, zsebbe, övtáskába, hogy utazva, várakozva sehol ne múljék üresen az idő. Ne múljék üresen vagy napi gondoktól zsúfoltan,

amikor egy ilyen könyv minden rövid, bölcs gondolatával különleges, ritka csemegét kínál, amit lehet ízlelgetni, újrakóstolni, emésztteni. Nem gyors átfutásra ajánlom e könyvet, melynek szokatlan és különös, olykor el-lentmondásosnak tűnő gondolatai meghökkentő meglepetésként hatnak (ami a jó aforizmák jellemzője). Csattanós mondanivalói remek megfigyelőt mutatnak be, aki az élet fonákja alá is kukucskál, s önmagát adva minket ajándékoz meg életbölcsessel, tömör szellemességgel, továbbgondolkodásra, kérdésseltevésre készítette bennünket is. 365 gyöngyszemet - kötetbe fűzve: gyöngyfüzért - nyújt át, melyből nehéz feladat kiemelni bármelyiket is, mert szinte mindegyik „kiemelten” jó. Az elsőt teszem hát én is ajánlómba, melyet a kiadó a borítón is feltüntet, felébrszte ezzel mindnyájunk kíváncsiságát a könyv írója iránt: „Már nem az vagyok, aki voltam, de még mindig szeretnék az lenni, aki nem vagyok.” Aki elolvassa a 365 aforizmát, gondolom, egyetért velem: Márta, várjuk a II. kötetet - természetesen, Szalkay Dóra bájos rajzaival.

Tagjaink fenti kötetei megrendelhetők a Barátok Verslista címén, valamint a megrendeles@verslista.hu e-mailcímen is.

A BARÁTOK VERSLISTA 2008 ÉVI DÍJAZOTTAI

A Barátok Verslista vezetősége 2006. júliusában díjat alapított. A díj neve: Amatőr Irodalomért Verslista Díj

A 2008. évi díjazottjaink a következők:

Publikációért kategóriában idén egy díjat adtunk ki. A díjazott:

- Bodó Csiba Gizella.

Közösségért kategóriában idén egy díjat adtunk ki. A díjazott:

- Kiss Angéla.

Ez évben **Különdíjat** is kiadtunk. A díjazott:

- Szabolcsi Erzsébet.

Gratulálunk valamennyi díjazottnak!

TATÁR JUDIT: NOSZTALGIAUTAZÁS - A GYEREKKORBA

Verőfényben úszik Dánia. Sem felhők nem kúsznak az égen, sem nem bűzlik semmi. Csak „kizökkent az idő”, de eszemben sincs „helyre tolni azt”. Amikor Odense-ben a térképet böngészve belépek az apró, pasztellszínű házsorok közé, mintha visszacsöppennék a múltba. 1805-ben itt született Andersen, a nagy dán meseíró. Itt tette meg első botladozó lépéseit - minden valószínűség szerint - édesapja, a cipésszemes-ter által készített cipőcskéiben.

Idén ünnepli 100 éves fennállását a Hans Christian Andersen Múzeum. Kapuján áthaladva a múzeum kertjébe jutok. Már maga a kert is mesés, pöttöm kis taván csak fürkészem, hátha meglátom a rút kiskacsát csalinkázni a vízen, vagy épp a kis hableányt búslakodni kedvese után. A tavacskán apró híd ível át és vezet az épületbe. Mielőtt belép-
nék, felfigyelek a kertben levő kis színpadra, ahol mesefiguráknak öltözött gyerekek adnak elő valamilyen Andersen-mesét - napjában többször is. A nézőközönség a fűben ülve, mint a nyuszi, lesi a történeteket. A kertbe szabad a bejárás, a gyepen előadások idején egy fia hely sincs. Az egyik szegletben kávézó, kis kerthelyiséggel, ahol felhörpint-
hetünk valamit, de el is fogyaszthatunk egy remek dán ételspecialitást (smørrebrød, késsel-villával fogyasztandó vajas kenyér, rajta több emeletnyi különböző finom naftával) a múzeumlátogatás előtt, alatt vagy után. A belépőjeggyel aznap ugyanis többször visszamehetünk a gazdag kiállítási anyag végigmustrálása céljából.

Az Andersen Múzeum a világ egyik első múzeuma, amely csupán e g y személyiségről szól. Az első teremben maga Andersen fogadja a látogatót, szoborba öntve. Életnagyságnál is nagyobb méretben uralja a termet. E kiállítási rész a kort mutatja be, amelyben Andersen élt, egészen 1875-ben bekövetkezett haláláig. Uralkodókat, háborúkat, hírességeket, találmányokat látunk. Utána Andersent, az embert vehetjük górcső alá, bár igen nagyra nőtt. 185 cm-es magasságával dán kortársait átlag 25 cm-rel szárnyalta túl, és ezzel már eleve kitűnt a többiek közül. Ha ehhez még hozzávesszük, hogy meglehetősen nagy lábon élt (47-

es cipőt hordott), mélyen ülő szemei alatt görögösnek mondott, minden kiterjedésében méretes orrot viselt, megállapíthatjuk, hogy már kinézetre sem volt jelentéktelen alak. Gyerekkorában csúnyának tartották, és csúfolták. Nem is vegyült el pajtásai közé, inkább a maga teremtette fantáziavilágba menekült. Hol leült a folyópartra, hol csak a kertben egy kőre, és képzeletét benépesítette megálmodott mesefiguráival. Különös, de abban a korban, amikor a nagy halandóság miatt az újszülöttek alig hatvan százaléka érte meg a felnőttkort, ő szinte haláláig még csak nem is betegeskedett. Erőteljes, egészséges férfiú volt, őt talán éppen a gyerekkori nagy szegénység és nélkülözések edzették meg, míg másokat ezek küldtek a halálba. Egyetlen egészségügyi probléma kínozta élete végéig, a fogfájás, melyről mesét is írt. Egyik levelében írja ironikusan: „nagy író, nagy fogfájás”. Mert humorérzéssel is jócskán meg volt áldva.

A harmadik teremben kedvteléseinek tárgyi bizonyítékai láthatók. Tehetségesen rajzolt, és remekül bánt az ollóval. Aprólékos papírkivágásokat készített fáradhatatlanul, miközben órákon át képes volt mesélni gyerek és felnőtt hallgatóságának egyaránt. Nagy affinitása volt a művészetekhez úgy általában. Gyerekkorában babaruhákat varrt, a színháznál játszott, énekelt, táncolt, később szépséges virágkompozíciókat, montázsokat készített a rajzolás, írás mellett.

A következő helyiségekben dokumentumok, levelek, fényképek, könyvek, cikkek garmadáján keresztül, lépről lépésre követhető nyomon egyre feljebb ívelő pályafutása. Már gyerekfejjel a színház szerelmese lett, így tizennégy éves korában elhagyta a szülői házat, és Koppenhágába utazott, hogy szerencsét próbáljon a Királyi Színháznál. Szerencsés találkozások révén tanulni is tudott, majd világot látni, ami igen nagy hatással volt rá. Mint színész, ezzel a külsővel nem sok babért aratott, így írni kezdett a színháznak. Később verseket is, majd meséket vetett papírra. Akkor nem gondolta még, hogy épp meséivel írja be magát kitörölhetetlenül a világirodalomba. Magánéletében mindig magányos maradt, be nem teljesülő szerelmeket élt át. Sok barátja volt, annak ellenére, hogy egyszer Dickenst is meglátogatta Londonban, akit nagyra tartott, ám baráti közeledése viszonzatlan maradt. Hogy ebben

mennyi volt a kettejük közötti kommunikációban fennálló nyelvi nehézség, nem tudható, de meglepő módon Dickens később még Andersen leveleit is válasz nélkül hagyta. Az utazások felnyitották a szemét, kitágult előtte a világ, ugyanakkor megragadták figyelmét az apró részletek. Ötvenévesen írta egy barátjának címzett levelében: „Olyan vagyok, mint a víz, minden mozgásba hoz. Minden tükröződik bennem.”

Sikert sikerre halmozott. Tanulatlan édesanyja jóslata, hogy egyszer szülővárosa kivilágítva fogja éljenezni mint ismert művészt, valósággá vált. Amikor hatvankét évesen Odense tiszteletbeli polgárrá avatta, és a jeles esemény után énekszó csalogatta a városháza ablakához, tengernyi embert látott égő fáklyával a kezében, amint odasereglettek, hogy leróják előtte tiszteletüket. Felhőtlen boldogságát csak épp ismét rátörő fogfájása zavarta meg...

Az egyik terem telis tele van polcokkal, melyek számtalan nyelvre lefordított mesekönyveitől roskadoznak. Hosszas keresgélés után nagy örömmel fedezem fel a magyar kiadásokat. Az Emlékezés Csarnokát életéről szóló freskók díszítik, a kis moziteremben Andersenről szóló filmet vetítenek, több ponton meséi hallhatók dánul és angolul.

Bebarangolom szülőházának apró szobáit is, majd miután megnézem koppenhágai szobája mását bútoraival, csecsebecsével, hiányérzetem támad. Hol van jellegzetes fekete kalapja? Kiderül, hogy egy szinttel lejjebb vannak vitrinekben a kuriozitások, Andersen néhány különös tárgya. A kalapon kívül többek között egy kilenc méter hosszú kötéll, amit elutazásakor mindig magával vitt, hogy ha a szállodában tűz ütne ki, a kötélhágcsó segítségével az ablakon át kimenekülhessen. Itt találok híres paravánját is, amit montázstechnikával készített. Ezzel foglalatostkodott, amikor a gyilkos kór ledöntötte a lábáról, és már nem tudott az utcára menni. A paraván nyolc szeletére életének és utazásainak emlékképeit varázsolta. Aztán a mese véget ért.

Andersennek, sokunk egyik legkedvesebb meseírójának saját élete is olyan volt, mint egy tündérmese. Hogy egy szegény, csúnya, tanulatlan fiúból a világ egyik legismertebb, már életében is nagyra tartott és ünnepezt írója váljék, csak a mesében van. Vagy ez csak mesebeszéd?

VERS- ÉS NOVELLAPÁLYÁZATOK

A Barátok Verslista vezetői minden hónap első napján irodalmi pályázatot hirdetnek ki. Két téma megadása után a levelezőlista tagjainak egy hónap áll rendelkezésükre, hogy írjanak verset, mesét vagy egyéb prózát, majd a pályaműveket név nélkül szavazásra bocsátják. Az alkotásokra a levelezőlistán és a Verslista honlapján is lehet szavazni. Összesítés után az első helyezettek értékes könyvjutalomban részesülnek. Most következzenek az elmúlt fél év legjobb alkotásai:

2008. JANUÁR

Bodó Csiba Gizella: Születésnap

Kilépett az egész napon át villanó neoncsövekkel világított irodából a novemberi utcára. Hideg, dühödő szél csapódott arcába. November, szomorúságom hónapja - morogta magában. Vége lesz annak valaha, hogy e hónapot ne depressziósan élje túl? A Vörösmarty tér is savanyúszürkének tűnt, mint a túlkoros kovászos uborka. A szél kegyetlen volt, kabát alá furakodott, hajat cibált, reklámtáblákat döngetett, ahogy végigvágatott, de ő úgy fúrta magát előre benne, mint akit egyáltalán nem érdekel ez a dühöngés. S nem is érdekelte. A november csak egy hónap, a szél - az csak szél. A hónap majd elmúlik, a szél is reggelre, vagy későbbre elcsendesedik, de ő tizenkét esztendeje ballag egyedül haza munka után, tudva, hogy nem várja senki, nem szükséges meleg vacsorát készíteni, ha nem akar, nem fontos szépen teríteni, pedig szeretne az egyszerű ételt is megtisztelni ízléses körítéssel, de csak társa kedvére.

- Magamnak vajon miért nem vagyok fontos? - villantotta fel nagyritkán a kérdést. Talán nem is ez volt az ok, hanem hogy nincs kinek elmondani, mi történt a nap folyamán, forralt bort szürcsölni, fokhagymás pirítós

illatával megtölteni a konyhát a hideg estében, s úgy hallgatni meg a másikat is.

A Váci utca felé indult. Ott ilyen irgalmatlan időben is áll a virágos kis asztalkája, rajta két-három vödörben virággal. A Váci utca sarkához ért, a virágárus még hősiezen kitarított, s mintha számára tartogatta volna a - némi védelembe állított - tartóban, a hosszú, egyenes szárú borvörös rózsák dacoltak a széllel.

- Tizenkét szálát kérek - mondta hangosabban, hogy a szél ne nyomja vissza a szavakat. - Ez éppen annyi - válaszolt a férfi látható örömmel, hogy akkor végzett is mára, s nem kell tovább a kereszt szélben állnia. Először fejjel lefelé tartva, majd magához öelve a csokrot elindult az Erzsébet-híd felé. A templom előtt átballagott a túlsó oldalra, s felkanyarodott a hídra. Prémcsuklyáját arcába húzta, mert itt még erősebb volt a szél-száguldás, s mert szeméből megeredtek a könnyek.

A gyér forgalmú estében ezt ugyan nem sokan látták volna, de szemérmesen nem is kívánta, hogy lássák. Egy-két mindenre elszánt bátorkodott csak gyalogosan átmenni a hídon, hisz majd' lesodorta az embert az elemi erő. A híd közepén állt meg. A papírt azonnal elkapta a szél, és diadalittasan repítette a víz felett világgá, ahogy enyhített a szárazon szorosan megtekert szorításon.

Még bőségesebben indultak el a könnyei is, ahogy az első szál rózsát elbocsátotta. - Induljatok el Bajára! Bajára, ahol Erzsébet megszülte őt. Ahol a sugoviciai szél megérintette, ahol pólyástól vízbe ejtették - s ez volt igazi keresztelője, s a Duna a keresztelője, a vontató hajó a bölcsője, ami esténként elringatta. Ahol legelső gyermekkori élményei születtek az ártéri csalitosban, ahol beléivódott a bográcsban lassú tűzön, lustán rotytanó, arany-pirosan sűrű - sehol máshol nem olyan jól elkészített -, bajai halászlé illata. Ahol az álmait dédelgette, hogy egyszer majd, ha nagy lesz, tengerre száll - mint családjának jó néhány tagja -, s szabad lesz, mint a madár. Aztán csak a keresztvíz frissessége, a halászlé illata marad, és az élet visz másfelé, mint a folyó sodrása, mint a szél kavargása egy szál rózsát, még ha erős is valaki, mint ő volt. Mert lelkében erős volt, de a szíve lágyabb volt, mint arcának barázdás, ke-

mény tengerész-vonásai, s tette, amit a sors neki szánt, s ami semmiben nem egyezett dunai álmodozásainak képeivel.

A „bevégeztetett” és a „születésnapja” között mindössze két tucat óra volt a „köztes idő” - nyomta meg szívét ez a gondolat, miközben a szél elkapta a második és harmadik szál rózsát is. - Menjetek, keressétek Őt! Köszöntsétek a nevemben. Repültek a rózsák, ki messzebb, ki közelebb ért vízre. Vitték az üzenetet nagy sebességgel - szél és víz.

- Ússzatok a Duna hullámain. Ússzatok az emlékek, a szeretet hullámain: tudni fogja, hogy én küldöm őket.

Arcára dermedt könnyekkel elengedte az utolsó, a tizenkettedik virágot is. Úgy érezte, ezzel elengedte Őt is. Elengedte az emlékek fájdalmát is. Minden szál rózsával elküldött valamit azzal, hogy a szél hátára helyezte a szerelem rózsáit, a vér virágait, a fájdalom, az emlékezés születésnap rózsáit.

Születés és halál. Vagy halál és születés?

Boldog születésnapot - valahol! - suttogta. A szél visszafütytyentett neki - elmosolyodott. A mosolyt is küldöm - Ünnepedre.

2008. FEBRUÁR

Fortune Brana: A Révész ladikján

Ahogy sodort a víz - veszendő már a lélek -
egyszerre rémített és hívott az enyészet
nincs többé visszaút, hiába tétováznék
a túlpárt már közel, mert véget ért a játék
lehettem volna jobb, tehettem volna szépet,
de késő most a bánat, csak ennyi volt az élet
mit elmulasztottam, már soha vissza nem tér
s a hátralévő jussom a tenyeremben elfér
nyújtom az obulust - ez volt az örököm -
íme a fizetséged, Kharón - köszönöm.

2008. MÁRCIUS

Geisz László: Évszakok vágója

Versenyt fut az ősz a téllel,
Vágtázik egy falevéllel.
Lassan az ősz belefárad,
Télnek adja át a tájat.

Ezt nem tűri a kikelet,
Versenyre hívja a telet.
Ő is vágat pár hónapot,
Majd kezdünk egy új évszakot.

Most a nyár vágat az élen,
Pipacs nyílik az útszélen.
És e vágta eltart őszig,
Mikor új futam kezdődik.

2008. ÁPRILIS

Kovács Daniela: A sors hullámvasútja

Volt az úgy, hogy kétes ígéreteidben megfürödvé, helyetted is hittem a tavaszt, és volt, hogy amikor új hajnal ébresztett, különös kegyetlenséggel sértette fel álmaim törékeny szövetét. Volt az úgy, hogy térdre rogyva vártam türelmetlenül a halált, és volt, hogy reménybe mártottam minden napomat... olyan az élet, mint egy óriási hullámvasút, egyszer olyan magasba emel, hogy ha magasra felnyújtom a kezem, talán az eget is megérinthetem, de a pokol mélységét is éreztem már. Olyan hirtelenséggel zuhantam alá a magasból, hogy egészen megszedültem. Amikor friss árnyékok alatt pihenhetek, reményeim újjászületnek, de amikor magamra hagysz, lelkem összezsugorodik, mély árkokká változik arcomon minden vonás...majd ismét haldoklom.

2008. MÁJUS

Bodó Csiba Gizella: Egy nap hazamentem

Egy város-perem mindig kies hely,
vagy lomok tárolója, gaz-benőtt ugar.
Az én városom bővülve gazdagszik
hegykoszorúk smaragdjaival.

Óriás bükk-őrzők vigyázzák
égig érő, ezüst lábakon
ős-kohó áll, új kohók halódnak
város-tüdőn, öreg Hámoron.

A zöld tó visszapillantó a strázsának,
ott meríti a Palota is fényes szemeit,
barlang-mélyek tartják tenyerükben
karsztvizeknek tiszta ereit.

Hol a kisvasút játszva kanyarog,
József Attilának lábai alatt
Lilla vízese omlik, s befut bújócskázva
fákkal kacérkodva a Garadna-patak.

Alig ocsúdtál az ámulattól,
már Diósgyőr négy tornyát kapod,
szilárdan Vár lankuló hegyfutam, s
lantmuzsika hozza vissza reneszánsz korod.

**A Barátok Verslista havi irodalmi pályázataira beérkezett írások
elolvashatók a <http://www.verslista.hu/palyazat/index.php> oldalon.**

2008. JÚNIUS

Ábrahámné Ági: Mai mese

Kristálypaloták összetörnek
Nem köszönünk a hét törpének
Tündérország pokollá lett
Hófehérekének gint fizetnek

A jó tündérkének elvágta a torkát
Atlasz pedig tegnap letette a málhát
Az AIDS indult útnak az Óperencián át
A kis herceg tegnap lelőtte a rókát

A fele királyságot elárverezték
A panelházi sárkány öngyilkos lett nemrég
Zaciba csapták a varázsszelencét
A legkisebb fiú nem próbált szerencsét

A templom egere rákapott a drogra
Hamupipőke a masszázsszalomba'
Szép királylányt találsz békává változva
Öreg király mehet szeretetotthonba

A farkast Piroskáék múlt héten megették
Vágóhídra visszük a két bors ökröcskét
Hónap végén főzünk fazék köleveskét
Csernobil meg fúti nekünk a kemencét

A Barátok Verslista honlapja a <http://verslista.hu> oldalon nézhető meg.
A feliratkozásokat a subscribe@verslista.hu címre várjuk.

VÁLOGATÁS TAGJAINK ÍRÁSAIBÓL:

Molnár Szilvia (Aphrodite): Téli szenvedély

nedves falú
árnyékok közt
tévelygő parázs
lucskos ágyékokba
harap a vágy
fekete kéjt
kerget a kín
kinn olcsó
füst kígyója
benn lárva bábjában
szendergő puhaság
csiklónyirkos
húsok között
csapdos
nevető kajánság
fürtös pókfonalas
nyálát húzza
lehetne tapadatlan
haraptalan
ez az üvöltő
farkasforma éjjel
mégis havazik

Végh Sándor: Nézd...

Tiszta fény reszket a rend semmijében,
Ifjú szárnyakon kel életre tűnt varázs.
Harmat-illat szépül a reggeli napfény oltárán,
ím, lázas, illanó tudattal ölel templomod,
ébredő remény zokogja az életed' eléd!

Fetykó Judit: Vasárnap, pirkadatkor

- akkor elszakadt a kárpit,
s elözönlötte az eget a haragvó erő.

„És most mi lesz? Hogy lesz ezután?
Én, ki csak eszköze vagyok e napnak,
honnan tudom meg, hogy tettem
oda vezet, hova ígérte a sugallat?
Forog vihar, ordít a menny,
magamon érzem minden sebét,
lábam nem visz. Minden reménytelen.
Tudni kell. Tudnom kell. él-e még?
Hideg, fekete félelem maradt.
Vagyok magamban. Magamon kívül.
Hideg ráz. Lázrohamos akarat
nem visz. Nem hozzák - hogy él - hírül.
Pokolra kell jussak érte,
de tudnom kell, ezért utána indulok:
megtudjam az igazat végre,
hogy él-e,
kit elárultam, elárulok.
Él-e, mint mondják sugallatok,
feltámad-e.
Tudnom kell! Tudnom kell, él-e!
Nélküle maradt a semmi fekete éje.”

- üres a szépen hajtott vászon.
- derengő hajnalban, hol az éj
a világossággal összeér;
egy asszony jó, félve, remegve,
- üres a golyocs, nincs beletemetve!
Üres a szépen hajtott vászon.

Kálmán Eszter (Adastra):

Say good bye

mondd ki: good bye
mondd ki: viszlát
nem is csak viszlát
inkább isten hozzád
hisz nemcsak úgy elmész
hogy mindjárt visszajössz
csak elugrasz ide meg oda,
ugye hogy nem
jól érzem rajtad
szemed távolba réved már régen
arcod üres ha hozzám szólsz
szád nem mosolyog, kegyetlen
héjaként csap le az áldozatra
távolodsz tőlem viharsebese
és már most fáj
üvöltve hiányod!

Janáky Marianna:

Apraja-nagyja

két - palánta
és egy férfi
mogorófa
és -vesszők
nőknek nővé
édes magvas
ropogtatni
valók
három ágon
elfolyók
háromszögben
ág-bogak
torzonborzos
kemény héjú
mogorócsokor
-f(érf)iak

Hanyecz István (shf): A Mágus

Vadul viharos szél kerget az égen
Oly sok füst-fekete felhőt éppen
Hirtelen már apró könnycseppek is
Szemembe szöknek a hideg széltől
Már a nedves tavaszi eső is elered

Olcsó trükkjeit árulja ihol a mágus
Árnyékos oldalán a teli Holdnak
Ki kerget emberfiát ily messzire el?
A bűvész tarsolyába minden befér
Elkábított publikum csak ámul-bámul

Lehetne regélni szebb napokról is
Az a kutya mely ugat rendszerint
Nem szokott mérgesen harapni
Köd előttem füst utánam eme hajnalon
durva szókat itt mellőzni illik olvasom

Péter Erika: Emlékeim összefirkált lapjai

Mikor már a tegnap felől
mit sem tud a holnap,
emlékeim összefirkált
lapokat rajzolnak,
és csak telt füzetek
idéznek fel téged,
számadásra szólít
akkor majd a lélek.

Vörös Bernadett (Angel):

Unod

Unod!
Látom, hogy unod!
Belesüppedve a fotelba
magamba roskadok.
Folytatom.
Befognád, de nem tudod.
Könnyen szárnyalok,
gondolatok síkján
szivárvány ragyog.
Kezes bárány vagyok.
Előre szóltam
Vagyok, aki vagyok.
Nem hagyom hátra,
Aki elhagyott.

Viemann László:

Talán május lehetett

Az emlékem visz arra,
akkori bizonytalan,
gyermeki világomra.
Lehettem nyolc, akna
süvítő hangja eget
hasítva szállt felettem.
Otti büszkén-érzet,
velem maradt örökre,
völgyben csak rőzse
s hittem, Isten védett.
Igaz, imát, azt mondtam!
Az idő már elkopott
felettem, de kicsiszolt
emléke visszahozott.

Koródi Sándor: Egy kis rózsza rövidke, ám csodálatos élete

Eljött a tavasz. A Nap sugarai langyosan simogatóak, az ég kékjében fehér báránnyelűk úsznak, és madárdaltól zeng az egész világ.

- Mi ez a lány tapintás, és mi ez a gyönyörű csalogató dallam? - kérdezte nyújtózkodva a friss, harmatos rózsabimbó. - Ismét életre csalogat a világ! Csak nem visszatért a tavasz?

Lassan nyújtózva tágította bimbója héját a kis rózsza. Már nagyon bújta volna kifelé, ám kicsit még félt a szabad ég alá merészkedni, nem tudta pontosan, mi vár rá odakint.

Lány, langyos szellő remegtette meg bokra leveleit és úgy érezte, egyre erősebben vágyik ki a világba, hogy érezhesse a Nap melegét, hogy rászállhassanak szárára a színes lepkék, hogy fülébe dalolhassanak a madarak.

- De csodálatos a világ - sóhajtott, és egy nagyot nyújtózva épp kidugni készült egyik kis szirma szélét, mikor szárán előbb erős szorítást érzett, majd a kis embergyerek, aki megmarkolta, hangosan felkiáltott:

- Jaaa, de fáj! Megszúrt ez a csúnya virág!

Kis rózsánk villámgyorsan visszahúzta szirmát.

- Jaj nekem! Mit tettem - sópánkodott. - Bántottam szegény kis embergyereket, most biztosan nem szeret. Hogy lehetek ilyen ostoba és gonosz? És egyáltalán: miért vannak ilyen csúnya, szúrós tüskéim, melyekkel csak bántani tudok másokat?

Nagyon elszomorodott a kis rózsza, és elhatározta, hogy ő bizony ki sem nyílik soha többé, mert csak bajt okoz, és csak ártani tud másoknak. Fenn az égen a Nap lenézett a kis rózsára, és - látva szomorúságát - megsajnálta.

- Ugyan már rózsácska! - szólította meg. - Ne legyél így elkeseredve.

- Miért ne lennék? - kiáltott vissza felháborodottan a kis rózsza. - Minek örülhetnék, amikor nincs rajtam semmi szerethető? Csúnya vagyok és veszélyes. Csak megsértem azokat, akik hozzám közelednek. -

- Hiszen egyáltalán nem is vagy csúnya - szólt a Nap. - Gyönyörű zöld színben fénylenek a leveleid, és az imént, ahogy egy pillanatra kivillant a szirmocskád széle is, én azt is csodaszépnek láttam.

- Nem érdekel, hogy milyen zöldek a leveleim, és az sem érdekel, hogy milyenek a szirmaim. Csúnya vagyok és tele vagyok tüskékkel, melyekkel mindenkinek csak fájdalmat okozok.

- Édes kicsi rózsza - mosolygott szelíden a Nap. - Ne haragudj a tüskéidre. Ők csak oltalmaznak téged. Most is megvédtek attól, hogy leszakítsanak, és azután elpusztulj.

A kis rózsza egy pillanatra megrökönyödött.

- Hm. Úgy gondolod, csak engem védtek meg? - kérdezte a Napot.

- Így van - válaszolt szeretetteljesen a Nap.

- De miért kellett ettől így megsérteni azt a gyermeket, másképp nem tudtak volna megvédeni?

- Ők így tudnak megvédeni. Ha lenne rá más módjuk is, olyan, mellyel kevesebb fájdalmat okoznak másoknak, biztosan azt a módot választanák. De egyelőre csak szűrni tudnak, mást nem.

A kis rózsza ezután nagyon sokat gondolkodott a Nappal való beszélgetésén. Sajnáltni kezdte a tüskéit, amiért ennyire megharagudott rájuk, holott ők csak az ő kis életét védelmezték.

- Most mit tegyek? - sóhajtozott. - Itt vannak a tüskéim, akikre nagyon haragudtam, de most már tudom, csak jót akarnak nekem. Viszont még mindig félek attól, hogy valakinek mégis fájdalmat okoznak, mert nem tudják, hogyan védhetnek meg másképp. És megint egyre jobban csábít a külvilág, olyan szívesen kinyílnék, és megmutatnám magam a Napnak, a felhőknek, a pillangóknak és... és az embereknek. Az embereknek? De mi lesz, ha valamelyikük megint le akar szakítani? A tüskéim megint védelmezni akarnak majd, és ugyanígy meg fogják szűrni! És bár azzal, ha leszakít, az életemet veszi el, de én mégsem akarom őt bántani. Sőt, még az otthonába is szívesen vele tartok, ha ezzel örömet okozok neki. De a tüskéim...

Ezek a gondolatok számtalanszor megfogalmazódtak benne, és egyre inkább kétségbeesett, hogy most mit tegyen. Végső tanácsstalanságában a Nap felé fordult, és elmondta neki is, hogy milyen gondolatok kínozzák őt.

- Kedves kis rózsza - szólt a Nap. - Csodálatos dolog tőled, hogy akár az életedet is áldoznád azért, hogy az embernek örömet okozz. És megér-

tem a félelmed, hogy nem akarod őt bántani és megszúrni a tuskéiddel. De a félelmed helyett arra gondolj, hogy mi az, amit igazán szeretnél.

- Hogy mi az, amit igazán szeretnék? - kérdezett vissza a kis rózsza.

- Igen. Mi az, amit igazán, mindennél jobban szeretnél.

- Én... én nagyon szeretnék kinyílni. Kibontani a szirmaimat, megmutatni széneimet a világnak.

- Hát, akkor mire vársz? - kérdezte a Nap. - Nyiladozz! Alig várom, hogy végre gyönyörködhessek szirmaid pompájában.

- De mi lesz, ha megint jön az embergyerek, és én megszúrom... - aggodalmaskodott a kis rózsza.

- Ne törődj most ezzel - biztatta a Nap. - Csak nyiladozz, és meglásd, ha átengeded magad szíved vágyának, minden a lehető legjobban alakul majd.

A kis rózsza lassan, bátortalanul nyújtózkodni kezdett a bimbó belsejében. Bizonytalanul mocorgott, még mindig erős félelmet érzett.

- Gyerünk, bátran. Nincs mitől félned - bátorította a Nap.

A kis rózsza ettől valamelyest megnyugodott és szirmával résnyire kifeszítette a bimbó nyílását. Ragyogó napfény szűrődött be a résen, ez felbátorította, és még bátrabban dugta kifelé szirmait. Egyre erősebb vágyat érzett arra, hogy kinyíljon, hát engedett a vágyának, és lassan, de egyre határozottabban bontakoztatta ki szirmait a bimbóból.

- Csodálatos - ámuldozott csillogó szemmel a Nap.

A kis rózsza már egyáltalán nem érzett félelmet, és olyan szélesre tárta, ragyogó pirosban és sárgában játszó szirmait, amennyire csak tudta. Kitérte magát, s leírhatatlan örömet és boldogságot érzett, hogy végre megmutathatja magát a világnak. Színes pillangók szálltak arra és pihentek meg szirmain. Lépteik simogatóak voltak, fenséges érzéssel töltötték el őt. Pacsirta pihent meg a feje fölött és percekig csak az ő fülébe dalolt, életében nem tapasztalt még ilyen gyönyörűséget.

A Nap mosolyogva figyelte a kis rózsát, ahogy élvezettel adta át magát élete csodálatos élményeinek. Később két emberlány járt arra. Egyikük kisebb volt, a másikuk nagyobb.

A kis rózsza megijedt, és fejét lassan lehajtotta. Legszívesebben eltűnt volna a világ színéről.

- Úristen - gondolta rémülten. - Itt az ember! Mi lesz, ha le akar szakítani? És mi lesz, ha megint megszúrom?

- Jaj, de gyönyörű - kiáltott a kisebbik emberlány, és a rózsza felé indult. - Nézd, mama!

- Igen, tényleg csodaszép - mondta a nagyobb.

- Milyen gyönyörűek a szirmai - hajolt közelebb. - És... és olyan csodálatos illata van!

A kis rózsza felkapta a fejét!

- Illat? - hitetlenkedett. - Csodálatos az illata? Az illatom? Nekem van illatom? És ezt a világ ilyen csodálatosnak tartja?

Büszkén emelte fel újra a fejét, és szirmait a Nap felé fordította.

- Hallod? - kiáltott fel barátjának. - Van illatom! És csodálatos!

- Hallom - válaszolt könnybe lábadt szemmel a Nap. - És érzem is! Tényleg csodálatos az illatod!

A kis emberlány még közelebb hajolt, és éppen nyúlt volna a rózsza szára felé, mikor hirtelen valami megcsillanva magára vonta a figyelmét.

- Nézd csak, mama - szólt édesanyjának a kislány. - Valami csillog ott a szárán.

- Igen, kicsim - válaszolt édesded hangon az anya. - Az ott a tüskéje.

- Tüskéje?

- Igen, a tüskéje.

- Miért van egy ilyen gyönyörű virágnak tüskéje? - kérdezte a gyermek.

Az anyja kedvesen mosolygott:

- Ezekkel védi meg magát.

- Ezekkel védi meg magát? Mitől kellene megvédenie magát?

- Például attól, hogy a hozzád hasonló kislányok nehogy leszakítsák.

A kislány elhallgatott, és csendben nézte a rózsát.

- Mama - szólalt meg végül.

- Tessék, Kincsem.

- Azt hiszem, nem akarom leszakítani. És nem azért, mert félek, hogy megszúr a tüskéivel. Hanem azért, mert így szép, ahogy itt van. Nézd, milyen szépen csillognak a tüskéi is a napfényben.

Anyuka könnytől csillogó szemekkel mosolygott kislányára.

- Valóban, Kicsikém. Nagyon szépen csillognak.

- Énekelhetek neki egy szép dalt? - kérdezte a kislány.

- Persze, Drágám! Énekelj csak.

És a kislány énekelni kezdett.

A kis rózsza pedig elérzékenyülve hallgatta. Olyan csodálatos ének volt ez, amelyet még sohasem hallott. Még a legdalosabb madarak énekét is felülmúlta. Mérhetetlen boldogságot érzett. Eljött az ember, és a tuskói úgy védték őt meg, hogy közben nem bántották a kislányt, sőt valódi szépségüket mutatták felé.

- Mama - szólt a kislány, mikor befejezte az éneklést.

- Tessék, Kedvesem - fordult felé az anyja.

- Meddig él egy ilyen szép virág?

- Akár több napig is gyönyörködhetünk benne, mielőtt elhervadna, és új életet kezdene.

- Eljövünk hozzá holnap is? - kérdezte a kislány. - Szeretnék neki minden nap énekelni, amíg életben van.

- Persze, Kicsim. Eljövünk hozzá mindennap, hogy énekelhess neki. A kis rózsza álmában sem gondolta volna, hogy a világ és az élet ilyen csodaszép.

Büszkén meresztette szirmait a Nap felé, és mindennap együtt várták barátjával, hogy a kislány eljőjön, és énekeljen nekik. Csodálatosan teltek a napok. Minden pillanat maga volt az Álom. Szinte még azt sem vette észre, amikor eljött az ideje annak, hogy szirmait ledobva, nyugovóra térjen, és elmúlva itt hagyja ezt a csodálatos világot. Nem bánkódott, nem volt szomorú.

Rövidke életének hajnalát ugyan beárnyékolta félelme, ám vágyainak átengedve magát, végül olyan csodákban volt része, melyek közül, ha csak egyetlen egyet élt volna át, az is megérte volna az elmúlást. Boldogan tért hát meg, és tudta, hogy egyszer újra eljön majd a tavasz...

Keszy-Harmath Dániel: A semmiben

Még és már van, de nincsen most.

Vedd észre, kár ez a kis kitérő, többen vannak a semmiben, s így a jó!

Gósi Vali: Nagymama-álom

Ha mélyen alszom, rólad álmodom.
Kötényed illata az éjben rám terül,
lelkem bódultan a múltba szenderül,
s szaladok feléd az égi udvaron.

Göndör hajam a széllel versenyez.
lágyan simítod gyűrött masnimat,
s míg csókolom arcodon a ráncokat,
álmomból bús könnyeimre ébrednek.

S ahogy a boldog álom elsuhan,
elsietsz megint az égi réteken,
helyettem hosszan ölel a végtelen,
s lábad nyomában fényvirág terem.

F. Bozó Éva: A „föld”

„Megcsókol” a tisztelet: védőhálója vagy az elmúlásnak,
mikor „befogadsz”. Bizalmaddal
túlzottan, ugye, nem élt vissza az Ember:
helyünk van a Nap alatt? Szétszór a gyerek,
napórát szúr beléd a kamasz, Anyám benned virágot nevell!
Gyeptakarós nászágya vagy sok Emberpárnak,
mikor vágyuk egymásra talál;
„boldogságkönyvét” a Teremtő Erő ilyenkor csordítja Rád!
Ég földdel - „karöltve” - rózsát festetek gyümölcsre,
megadjátok kenyerünket! Szálló szél visz vissza hozzád?
Tán csobogó víz hátán érkezem? Még nem:
dolgom ezer!
Erejét veszette a Nap. Palántázok: forgatlak,
markollak, szórlak, s élvezem, akár egy gyermek!

Kovács Károly (koka): Rád gondolok

Amikor átveszem a villát a bal kezembe,
Rád gondolok.

Amikor hazatérés után kezet mosok,
Rád gondolok.

Amikor tollat fogok kezembe,
akkor is, ha nem Te vagy eszemben,
Rád gondolok.

Te vagy a kezdet nekem, és
ahogy kísérsz,

Te vagy a stoptábla is:
nincs veszély.

Anyámnak hívnálak, de
több vagy, mint szülő,
mert van bennem belőled
valami erő.

Mert Téged látlak, mikor mosogatok,
Téged idéznek a mozdulatok.

Veled alszom el:

- Jó voltál, kisfiam?

És Veled ébredek:

- Hasadra süt a Nap!

Rád gondolok, nem tudom, ez mit ér,
de Rád gondolok, s nem adlak semmiér'.

Dénes Mónika: Feltámadás

Körbe-körbe fut az ember.

Ha elfárad, megáll.

Letörli véres izzadságát
és újra harcba száll.

Meghal és feltámad az ember.

Néha újraszületik.

Lerázza magáról a port, nevet.

Már régen voltam itt.

Kátai Hedvig: Merengés

Rongyos kabát, kezében lapát:
süket alak suhan - velem zuhan,
magával húz, a betonba zúz;
céltalan élek, egymagam félek,
az emberek vakok, némák a dalok,
vége a létnek, mielőbb lépj meg.

Mayer Zsó: Adjatok még meleget

Hűvös füvek hajnali ködök
Rozsdás foltok tocsogós utak
Cserfes gyülekező madarak
Nyári megfakuló örömök -

Erőtlen napsugarak
Megkopva földre törők
Hívatlan gomolyfelhők
Talán - vége a nyárnak?

Elrendelték istenek
Nem gyakoroltak kegyet
Adjatok még meleget
Óh a Földnek ti istenek!

Szeibert Éva: Más dimenzióban...

Ahol Te most vagy,
zsendül a tavasz,
más ott az élet,
nyílik a virág.
Ahol most alszol,
szebbek ott az álmok,
és épp pompáznak
a cseresznyefák.

Ahol Te most vagy,
madarak dalolnak,
a napsugárban
pillangók hada.
Ahol te most vagy,
csodálatos minden,
hisz otthonod a
mennyország maga.

Simon Roland: Nyári rejtély

kazlak különös titkát
megfejtí a játszi felleg
forró csókokkal írják
kacagva int és elmegey

lombsátort ki ver ott
faggat a bámész napfény
a padokon buja párok
rejtí őket ezer kaján árnyék

romantikus a nyári este
megpörgetik a körhintát
s benne ül-forog a világ lelke
virág, fa, illat, csalit, randevú miriád

Bajnóczi Piroska: Csendben

Mély a szakadék
Ha ugornék se
Érnélek el
Álmomban hajadat
Háttra simítom
Némává teszek
S csendben
Magamat is

Ódor György: Egy könnyű perc

Látod, szinte áll az égen
a Hold ezüstös korongja.
Olyan elvágódva nézem,
elmúlnék e pillanatban
fájdalom, vívódás nélkül.
Itt hagynám néked emlékül
ezt a könnyű, semmi percet,
hiszen úgyis elfelejtéd.

Helen Bereg: Rettegés

Órák óta esett. A járda nedves volt, mikor a nő kilépett a kapun a szemerkélő esőbe. Körbenézett, és megállapította, ma reggel teljesen kihalt az utca. Nem szerette az egyedüllétet. Most is megborzongott. Feltette kalapját, amit eddig a kezében szorongatott. Tett két lépést, megállt. Azon tűnődött, visszaforduljon-e. Ismét körbenézett, de csak az esőcseppek kopogtak körülötte. Vett egy mély lélegzetet, és elindult

a templom felé. Nem volt messze, talán ha kétszáz métert kellett csak megtennie.

- Lehetne jobb idő is! - mondta halkán, csak úgy magának, hátha a saját hangja megnyugtatója.

Már a fele utat megtette, amikor csaholást hallott maga mögött. Megdermedt benne a levegő. A szívét a gerincében érezte. Gyerekkorától félt a kutyáktól. Alig volt tízéves, mikor az utcájukban az egyik kutya megharapta a vádliját. Már elhaladt mellette, akkor érezte az éles fájdalmat a lábában. Azóta, ha kutyát lát, csak úgy három méter távolságból szereti őket maga körül, ha közelebb jönnek, rátör a pánik.

- Éreztem, vissza kellett volna fordulnom - mormogta, és kicsit meggyorsította a lépteit.

A csaholás erősödött, és most már a kíséző lihegést is hallotta.

- A kutyák megérik a félelmet. Nem szabad kimutatnom, hogy félelmondogatta magának, hogy elnyomja a rátörő kétségbeesést.

Hirtelen megállt, megpördült. Nem volt mögötte semmi, csupán a fák árnyéka bólogatott a járdán. Nézett, kikerekedett szemmel kutatva a félhomályt, de semmit nem látott, nem hallott. Megkönnyebbülten fordult vissza. Mikor elindult, ismét hallotta a csaholást. A lábszárán érezte a meleg lehetetet.

- Uram Atyám! Ez meg fog harapni!! - sikoltott fel belül.

Futásnak eredt. Lelki szemeivel látta, a kutya kergeti őt, ott liheg a vádlijánál, csak arra vár, hogy megálljon. Már a templomot is elhagyta, de csak futott. A kalap lerepült a fejről. Nem állt meg, hogy felvegye. Majd vesz másikat, ha megmenekül. Olcsó darab volt, már úgys ki akarta dobni.

Elmosolyodott. Mik nem jutnak eszébe, mikor az életéért fut. Éles fájdalom hasított a lábába, mint annak idején. Megbotlott. A nedves járdán gurult kettőt. Arccal lefelé hason feküdt. Várta, hogy a kutya szétzedi, de nem történt semmi, csupán a saját szívverését hallotta dübörögni a fülében. Így feküdt percekig. Mikor valami megérintette a karját, elájult. Arra eszmélt, hogy valaki pofozgatója.

- Hölgyem! Ébresztő!! Térjen már magához, a fene vinné el!

Kinyitotta a szemét. Megkönnyebbült a férfi látásától. Belekapaszkodott.

- Na, végre! Ma jó kis versenyfutást rendezett itt kora hajnalban. Mi volt ennyire sürgős? - kérdezte a férfi.

- A kutya!! - nyögte ki nagy nehezen.

- Nem volt itt semmiféle kutya. Azóta figyelem, mióta kilépett az utcára.

- Az lehetetlen! Meg is harapott. Nézze meg a lábam! - mutatta a férfi felé.

A lábán nem volt semmi, csupán a régi harapás helye piroslott.

Molnár Lajos: Közönyösen

Kiszáradt mederben
folyik a kiszáradt patak,
a leégett erdőben
repkednek a megégett madarak.

Méregben úsznak
a felpuffadt halak,
s én itt ülök a világban,
és unom magam.

Őszi Anita: Ani-máció

Megrajzoltak a nagyok,
de huszonhat éve
élettelen vagyok.
Homok, gyurma, agyag
vagy csak egy textildarab.
Minden mozdulatom
felvételsorozat,
melyet le a kamera ad.
Körvonalam csak árnyék
és folt,
legszebb az életemben
a díszlet volt.

Poroszlay Gabriella: *foncsor*

mikor rájöttél,
már nem úgy látsz
engem, mint rég -

feltehetted volna
a szemüvegemet -

de te ragaszkodtál
a sajátodhoz, és
nem vetted észre
a foncsort
a hátoldalán

Várhelyi Klára (cherno): Játszmák

Kalapban pipáz kinn a csend.
Mogorva - mélán rágja magát -
Köp egyet - ez a rend
itt -, s néz utána a füstön át.

A pletyka kukoricát foszt.
Az elhulló szemek - sóhajok:
ő tudja a jót és a rosszt,
hogy miért van így, ki az ok,
és főleg azt, hogy könnyebb ez,
mint a hogyan, ha nem lenne.

Ülünk szemközt - miként lesz...
Hol a mi játszmánk benne?

Kondra Katalin: Csendélet

Fémvázaz üvegasztal,
rajta kötegni újság-halom.
Alatta egy mobiltelefon
szüntelen csörög.
Csend menekül ki az ablakon.
A sarokban harsog egy rádió,
nem hallgatja senki sem.
Bekapcsolt számítógép-monitoron
fut az üzenet: Ma ne keressetek!
Nem vagyok elérhető!!!

...Micsoda képet festett a festő!
Élet van benne. De hol van a csend?

Nagy Erzsébet (Penzsi): Vizek lányai

Vizek lányai,
folyók lánya,
megy lassan
a szüzek árja,
viszi a bánatot,
viszi a bút,
gyötrelmes, hosszú,
nehéz az út,
kilép a medréből
sziklás talajra,
sudár fenyőfa
útvát takarja,
vízfodor-ruháján
csillan a fény,
arca bánatát
tükrözi holdfény,
ragyog a hold,
ragyog az út,
de haza többé,
sohase jut.

Kiss Angéla (Mimangi): Júniusi nyár

Tengerkék egére a nyárnak
Tarka színű viruló virágnak
Fénygömb fest aranyzálat
Sugárzón izzó tűzlángokat

Bársonyos illatár lengedez
Rózsás árnyakat megszínez
Szellőivel folyóival elringat
Amikor eljön a hús alkonyat

Álomra hajtja fejét a fény is
Minden eleven marad mégis
Megidéz szerelmet magányt
Feltolult érzékek lágy hangját

Kamarás Klára (Sida): Végül

Mondjátok: nem volt jobb, se több...
Lehet!
Nem kell hullatni hazug könnyeket.
Éppen csak ember, mint akárki más.
Nem vittem zászlót, és a rohanás
fáklyát nem szúrt kezembe.
Nem mentem semmi árral szembe.
Itt jártam, erre...
s nem mutatja semmi.
Lépteimet, mint pille léptét,
az útifű is elfelejti

Nagy László Zsolt (poeta): Két szívnek

Két szív dobban benned.
Bennem csak egy,
de az egyszerre kettőt szeret.

Egyet, ki hordozza jövőmet,
és egy másikat, ki majd
apának szólít engemet.

Két szívből ötvözött
kettőnket tükröző.
S majd ha nem leszünk,
minket megőriző.

Most te vigyázol rá szívvel,
melyet szeretek.
Egyet kérek Istentől:
Egymásnak őrizzen minket meg.

Móricz Eszter: Fényzene

Leszáll az este,
bíborban úszik
az ég alja.
Olyan csönd van
körülöttem...
Libben egy halk
szellő, fényzenét
játszanak égő
csillagok...

Hajdu Mária: A potyautas

Hétfégre kis pihenésképpen leruccantunk a horgásztanyára. Gyönyörű szép idő volt, de én nem szeretek korán kelni. Már fél hatkor kiment a tóra horgászni a párom. Egyedül nem érezte jól magát, ezért nyolc körül kijött értem. Bepakoltam egy kis olvasnivalót, egy horgászbotot, és irány a csónak. Kényelmesen evezett a párom, letűzte a karót, amihez kikötötte a csónakot. A meleget ellensúlyozta, hogy fújt egy kicsit a szél, így kellemes volt a napon is. Felcsalizta a botokat és bedobta, annak reményében, hogy majd felkelti a halak érdeklődését. Én meg helyezkedem, minél kényelmesebben üljek. Ahogy lenézek a csónak aljába, a lábrácson egy hatalmas varangyos béka pislog rám. Olyan csúnya volt a szerencsétlen, hogy majd frászt kaptam. Nem félek én se békától, se egértől, de ez...

- Nézd már! Van egy potyautasunk! -

- Hú de ronda vagy, vazze! -

- Hogy a fenébe' lakoltatjuk ki? -

- Mindjárt megoldjuk - szólta a férjem, és a kezébe vette a hosszú nyelű merítőhálót. Én meg a kisvödrot, amiben a ponty csalit tartjuk, hátha beleugrik. Néhány percig oda-vissza ugrált, de nem sikerült se a vödörbe, se a merítő szákba belekényszeríteni.

A csónak oldalát próbálta átugrani, de nem sikerült szegény csúfságnak. Többszöri próbálkozás után beakadt a merevítő és csónak fala közé. Párom sietett a segítségére. Alulról, mint amikor a fenekénél fogva to-lunk fel egy falra valakit, úgy tolta feljebb a beijedt békát, a merítő nyelvél. Végre felért a csónak szélére, és boldogan fejest ugrott a vízbe.

- Ha ezt látta volna a barátnőm, biztosan pont így ugrott volna bele a vízbe!

- Az biztos!

Ezután vidáman horgásztunk, fogtam is három szép pontyot, abból ket-tőt visszatelepítettünk.

Tatár Judit (Bambusz): A legtöbb, mi lehet

Félek a soktól
vágom a keveset
a sok csak beszipant
élvezni nem lehet
megrág és lenyel
így leszek elveszett
vágom az egyet
mi a legkevesebb
így lehet enyém
a legtöbb mi lehet

Szabolcsi Erzsébet: Ködben

Ködben a folyó,
hídja végtelenbe fut -
távol a közel.

Ködben a lélek,
álma végtelenbe fúl -
közel a távol.

Szakáli Anna: Felirat

Ne sirass, ne hullass könnyet értem,
élni jó volt, bár néha keserűen.
Kedves szót nem sajnáltam mástól,
könnyű szívvel váltam meg e világtól.

Mosollyal nyugtázd: közülünk való!
Egy vér és egy testvér, mind halandó.

Maszong József (Samway): Elkopott idő

Itt ősz, undok nyálkás hajnali köddel
teríti palástját az ébredező völgyre,
az erdőt járónak gally reccsen a lába alatt,
riadtan rebben a rigó - féltében - a felső ágra,
elhalkul egy pillanatra a vidám madárdal.

Amint árny ismerős alakot öltött,
s az anyóka rőzséjét maga mellé tette,
a hajnali erdőn a madárdal újra zengett,
ők ismerik minden sóhaját, mozdulatát,
amint naponta a fatörzsön megpihent útján.

Fáradt tekintetével a távult méregette
völgy végén a kunyhóját keresve,
az idő már rég kikezdte egészségét,
kopott ruháján a folt, folttal házasodott,
arcára a szenvedés és a süvítő szél
számptalan mély barázdát rajzolt.

Valaha büszke járása csoszogássá vált,
ahogy nehéz terhével járt itt nap nap után,
ismerték őt a vele együtt vénülő fák,
az erdő lakói fiaiknak adták alakját tovább,
a nyárral s süvítő széllel dacoló anyókat.

Angyalosi Éva (Vica): Hintázva

Hintáztatom magam
hajlított barna székesen
két lábon mozdulva koppanón
előre-hátra szüntelen
ámulón nézek elmúlt napok
letelt évek után - élek
folytatom magam

Átellenben ablakom mögött villog
kristály prizmákba fordulón
az ég szivárványtörésnyi képkockája
előre-hátra szüntelen
mutatva keretbe zárt szeletét
az ismétlődő valóságnak
e régen megunt városi tájnak

Elméd belesüppedve magába
kesereg újabb ragozott alakban
a sóhajos léttel betelve
kiutat keres kutatva
könnyű átjárót a halálba
hintáztatod magad kicsinyke „én”
míg fénypalástba burkol a remény

Újlaki T. Erzsébet Az utolsó vers

Egyszer majd az utolsót is
meg kell írni,
a szivárványröptűt,
az egyszerűt,
a tölgyfagyökerűt,
a patakban csobbanó,
égben csattanó,
rímes-rímtelen csodát,
a Szóban maradót.

De addig futkosnak
színek, képek, árnyak
- csomói a magánynak -,
szétesett, egyke mondatok:
szivárványról,
patakról,
égről -
álmodom.

Csontos Márta: Nyári idill

Borostyán takaró alá
bújik a szél keze,
nyitott gerincű tető
bordáin pihen a hajnal,
kékségbe duzzad az ég erezete.

Falakra tapadó hangok
dörömbölnek, álom röpren
az ásító valóság tetején,
a mozdulat nyújtózik lassan,
nő a ragyogás a fény kerületén.

Porba tetovált nyomok
rajzolatába bújik a sötét,
szememből kiszakadnak az árnyak,
kövekbe párolog a titok,
a küzdés int a tétova magánynak.

Rejtett zugokat keres
az illat, fülel a csend,
hatalmas kehely-tágulat a tér,
merénylet lapul a hűvösben,
szavaimat átszűri a messzeség.

Szabó Gitta: Csobogó patak

Csobogó patak
Szerelmesen csacsog,
Lágy víztükrében
Szitakötő csapong.

Ajándék kavicsot
Könnyedén görget,
Cikázó halakkal
Vígan kergetőzhet.

Fehér, fodros hullámai
Tajték csókot adnak,
Vízpermet fátylában
Pirul a hajnal.

Zádori Richárd: Égő szemeim

szenzitív szenzorommal érzékellek, érzelmi görbéim váltakoznak,
mint a szinusz, koszinusz, tangens, kotangens -
okádj le, rúgj belém, verj össze, tégy tönkre,
majd szeress úgy, mint ahogy eddig még senki sem tette -
egy zárvány, egy rügy, egy hajtás, egy ág -
találj rám valahol, valamilyen idősíkban,
borzold idegpályáim, törd meg elmém, szórd szét a főnix hamvait,
majd rakj össze úgy, ahogy neked tetszik -
egy másodrangú hollywoodi produkció protagonistájaként
előre megmondhatóan élem át a jó öreg kliséket
fantáziátlan forgatókönyv-forgatagomban forgószeleként
fikciók, frázisok, fantazmagóriák, fétisek filmjében
megjósolható vég, várható fordulatok, unalmas fővonal
konfliktus, kataklizma, katarzis, krízis, anomália

hát észre sem veszed égő szemeim?

Vozárik Lajos (dalos): nem kérem...

nem kérem tőled,
hogy te légy a kertem,
és csak nekem virulj
mindegyik percben.

nem kérem tőled,
hogy vers rólam zengjen -
ha veled vagyok,
beérem a csenddel.

nem kérem azt sem,
hogy utánam loholj,
s vágy ígérete légy -
néha egy-egy mosoly!

azt kérem tőled:
fogd tétova kezem,
s nyughatatlan tincsed
a vállamon legyen.

Fekete Eszter (Arthemis): Nagypapa meséi - Egy öngyilkos levele

- Nagypapa, mi van a kezében?

- Ez egy régi levél, Réka. Egy búcsúlevél. Ül le, elmesélem röviden a történetét, és felolvasom Neked is. Megismered belőle egy öngyilkos lelkivilágát és a tettét kiváltó társadalmi okokat is...

Fiatal lány volt, mikor meghalt. Nehéz élete volt. Az iskolában az osztálytársai soha nem fogadták maguk közé, mert más volt, mint ők, és nem értették meg. Korán találkozott a szellemi magánnyal, a meg nem értettséggel... aztán egyetemre került. Hitte, elhitte, hogy itt lesznek olyanok, akik elfogadják akkor is, ha nem tudják megérteni. Csalódott... itt sem tudták igazán elfogadni... kedvesek voltak hozzá, de nem fogadták be... új illúziót vesztett... és ezek csak az utolsó események, az utolsó cseppek a pohárban... de hallgasd meg a levelet.

„Nem írok megszólítást, mert a levelem sokaknak szól... talán az egész társadalomnak. Nem tudok tovább élni, így a számomra megmaradt egyetlen kiutat választottam. Senkit sem hibáztatok, hisz én vagyok túl gyenge az élethez.

A középiskolában nem voltam boldog. Nem fogadtak el az osztálytársaim olyannak, amilyen vagyok, folyton meg akartak változtatni. Mégsem

adtam fel a személyiségemet, az maradtam, aki voltam. És minden hasonló helyzetben lévőknek üzenem: nem bántam meg. NE HÓDOLJATOK BE! NEM SZABAD!

Vége lett ennek is. Egyetemre kerültem. Itt követtem el a legnagyobb hibát: hittem, hogy itt elfogadják, hogy a múlt nem fogja megismételni önmagát. Tévedtem... új illúziót vesztettem... mint egykor az életem célját... és most betelt a pohár... nem bírom tovább... ha az emberek képtelenek tolerálni a máságot, én nem tudok tovább élni... hát most megyek. Isten veletek!

- Mennyit szenvedhetett... mert nem hiszem, hogy csak ennyi oka volt az öngyilkosságra...
- Valóban nem. Hallottam, hogy sok egyéb gondja is volt a családjában is... az édesapja haláláig kínozta, vagy nem törődött vele... az édesanyja nem értette meg, és mások sem. Állandóan szenvedett a szellemi magánytól.
- De hogy tudott addig is életben maradni?
- Úgy, Réka, hogy elég erős volt felvenni a harcot az élettal.
- Hadd nézzem meg a levelet! Nagypapa!- sikoltott fel az unoka, miután észrevette az aláírást - Ő a Te...
- Igen, a keresztlányom volt - sóhajtott Nagypapa keserűen.

Szomorúfűz: Halkan remegő pillanatok

Szálló felhők az égbolton
illatozó hársfa-szirmok
halkan remegő pillanatok
harangszó a kósza szélben
léleksimogató szívárvány
lombok között a bíbor fény
a menny fölöttünk azúrkék
s a fákról hull a szíromlevél

Ferenczy Klára: Ne szólj szám

Én, a Mindenség Tenger lánya,
kimondom, amit visszafojtotok,
hogy ne marjon, sebezzen éle a szónak,
közben önmagam sebzem halálra
szavak nélküli szavakkal,
gondolataim örült áramlatával.

Évezredek kőbe vájt járatai,
mint erek hálója, pókfonál,
gyémántcsepp csügg kútja mélyén,
szél lebbenti, a semmiben ide-oda jár,
ütődik falnak, földnek,
szellemeknek tápláléka ő.

Hitttem, hogy elérem,
bolyongtam erdejében,
míg virágot szült a rét,
ittam édes-sós vizét,
kerestem patak kövén,
tenger könny partján,
állandóság varázslatán,
tűz melegén,
vöröslő lángnyelvek mélyén,
ormok magasán,
süvítő szelek kósza szárnyán,
eső utáni szivárvány hátán,
hulló hópelyhek némaságán át vitt az út,

míg megleltem,
hogy elveszítsem.

Csak a holtak tudják, mi a csend.

Szijártó Károly: Új dologban hinni

Új dologban hinni, csillagok közt járni,
Megfejni Tejútnak duzzadó tőgyét.
Vénusz karjai közt hálni.
Álmoknak szép virágja, terveknek kovácsa,
Sírba ne vidd gazdádát.
Szerezz néki boldogságot.

Te ész, ki elménket vezérléd,
Szerezz boldogságot.
Ne kínozz, nyomornak árja.
Vigyél a sírba, temesd a lelkem,
Énekeljete a sírom felett,
Amikor életem majd befellegzik.

Mily szép, így - a halál is.
De az kérjen belőle, ki halott!
Halott én még nem vagyok: létezem!
Boldogtalannak is ad az élet boldogságot.
Veszve van, ki magát veszettnek érzi. Eb az!
Ki semmiből küzd: **Ember!**

*Vágy az élet, benne vagy.
Így vagy úgy - egy az út.
Öröm, bánat - egybefut.
Gazdag, szegény - kinek hogy.*

*Boldogságot az élet ad.
Kinek ez, kinek az.
Küzdj, hisz ember
Csak úgy leszel.*

**Van jövőd: élj vele.
Bízz, remélj, s az utadat találd meg!**

Jampa drolma: Jaj nekem!

Megpördült már a világ,
kékebb lett ott fent az ég.
Zajongva lüktetett
a vér az érben. Söpört
zárt ajtókat, kaput
törve. Tört fel szunnyadó
érzések börtönéből
a vad vágy, s lestem
testem, lelke titkát.
S álltam vágyban
döbbenten, részegen,
s vártam kalapáló
szívvel a szót, a jót, hogy szól.
Jaj nekem!

Csend virága, est,
alkonyban szirmát bontja -
ez már szerelem?

Rácz Katalin: Öleléspótló Kft

Öleléspótló Kft

Ügyfélfogadás. Naponta 8-tól 18 óráig.

Ebédszünet: 12-13 óráig. Szünnap: vasárnap - nézte a lány mosolyogva a feliratot.

Már két hete, hogy ott díszelgett a házuk falán, de reggelente, amikor végzett a járdasöpréssel, mindig újra és újra elolvasta. Nem tudott betelni a gondolattal, hogy végre nekik is van egy Kft-jük. Péter mindig is ezt akarta: egy közös vállalkozást, amely a közös életük része,

a közös jövőjük megalapozója. Most hát itt van. És - már két hete - napról napra jobban megy.

Besietett a házba, hogy reggelit készítson maguknak, mert már elmúlt hét óra, és tudta, hogy a szokásos reggeli teendőkön kívül mindkettejüknek lelkileg is fel kell készülniük az előttük álló napra.

Péter a konyhában várta. Szorosán átölelte, borostás állát arcához dörgölte és hízelkedve mondta:

- Adj még egy kicsit! Tudod, hogy belőled sohasem elég! Meg aztán a munkához is kell...

- Tudom, tudom - zsörtölődött a lány kedvesen. - De még meg sem borotválkoztál! Meg reggelizni is kell még! És különben is, egész éjjel csak feltöltekeztél. Mára már elég kell legyen ennyi!

Nyolc órakor kinyitották a kiskaput. Az előkertben már hárman is várakoztak, egy tizenkét-tizenhárom éves kócos fiú szakadt farmer-nadrágban, egy vörös hajú, harminc körüli nő, a hűvös idő ellenére is szinte köldökig kivágott pólóban, meg egy aszott, fogatlan öregasszony.

Péter a fiút választotta, a lány a vörös nőt.

Az öregasszony hadd várjon - gondolták mindketten. Nem mintha udvariatlanok lettek volna, vagy nem szeretnék az öregeket, de hát, aki már ennyi időt megélt, annak nagyon sok pótolnivalója lehet. Hosszú munka, előbb essünk túl az egyszerűbbeken. És az is lehet, hogy mindketten kellene majd hozzá.

Péter bekísérte az egyik szobába a fiút, és leültette. Látásból már ismerte, mindig itt csavargott a környéken, hol egyedül, hol a haverokkal, de többnyire egyedül. A gyerek lábait lógázza bámult maga elé, koszos körmeit rágta, lyukas cipőjéből kikandikált a lábujja.

- Nincs egy rágója? - kérdezte.

- De van - lépett a fiókhoz Péter, és nyújtott egyet a gyereknek.

- Itt tényleg öleléseket pótolnak? - érdeklődött a fiú kissé megnyugodva a rágógumitól.

- Igen - felelte Péter mosolyogva.

- És mindenféle ölelést? És mindenkinek? - faggatózott tovább a gyerek.

- Igen. Mindenkinek. Neked is. Csak mondd meg, miféle akarsz.

- Hát - kezdte a fiú kicsit zavartan -, nekem tulajdonképpen nem is hiányzik. Már mint az ölelés. Nem is tudom, miért jöttem ide. Csak kíváncsi voltam.

- És mire voltál kíváncsi?

- Hát hogy milyen az, amikor megölelik az embert.

- Téged senki nem szokott megölelni? - csodálkozott Péter. - És a szüleid?

- Anyám nem ér rá ilyesmire. Folyton dolgozik. Apámat pedig már egy éve nem láttam.

- És melyikük ölése hiányzik jobban? - érdeklődött Péter, bár tudta, hogy ezt némely gyermekpszichológus helytelenítené, de nem tehetett mást; csak egy ember ölelését tudta egyszerre pótolni.

A fiú elgondolkodott.

- Talán apámé - mondta kicsit bizonytalanul. - Anyámat minden nap látom, ezért több esélyem van rá, hogy egyszer talán megölel. De apám-ról már majdnem egy éve nem hallottam.

- Hát jó - ült Péter a fiú mellé a kanapéra. - Akkor mesélj apádról - kérte.

A fiú eleinte akadozva, később egyre folyékonyabban elkezdte sorolni az apjáról őrzött emlékeket. A közös labdázást hatéves korában a régi focipályán, egy karácsonyt nyolcévesen, amikor egy igazi biciklit kapott, egy kirándulást két évvel ezelőtt - amelyiken eltörte a lábát - és a tizenkettedik születésnapját, amikor az apja tévedésből tizenegy gyertyát rakatott a tortára.

Péter közben átölelte vállát, időnként a hajába túrt vagy a fejét simogatta.

Egyszer csak a gyerek kifogyott a szavakból - nem sok mesélnivalója akadt, hiszen alig ismerte az édesapját -, és csak ült némán, majd észrevétlenül, tétovázva ő is átölelte Pétert.

Sokáig ültek így, mire a fiú bátortalanul megszólalt:

- Nem lehetnél te az apám?

- Azt sajnos nem lehet - sóhajtott Péter. - Az Alapszabályunk tiltja, hogy saját nevünkben ölelést adjunk. Csak pótolhatunk. Más ölelését pótolhatjuk, de saját ölelésünket nem tudjuk adni, azt kizárólag csak egymásnak szabad, a társammal. Ebben megegyeztünk. Vagyis, ha fiam-má fogadnálak, nem ölelhetnék meg többé, mert azt nem az édesapád

helyett tenném. Ebben egyeztünk meg, amikor a Kft-t létrehoztuk.

- Kár - sóhajtott lemondóan a fiú. - Pedig milyen jó is lenne! De jöhetnek máskor is? - kérdezte reménykedve.

- Hát persze - felelt Péter. - Amikor csak akarsz. Azt nem tiltja az Alapszabály. Gyere, amikor csak ölelésre van szükséged!

Mire a fiú eltávozott, a lány is végzett a vörös hajúval. Már csak az öregasszony ült kinn a kispadon, sorára várva.

Jól sejtették, ehhez a munkához mindkettőjükre szükség volt. Az öregasszony vég nélkül mesélte gondokkal, fájdalokkal teli életét, fia disszidálását, lánya megszökését egy csirkefogóval - azt, hogy mennyire egyedül van. És ráadásul még a mosógépe is elromlott. De legjobban a gyermeki szeretet hiányzott neki, Péter és a lány nem győzték vigasztalni, ölelgetni.

Néhány óra elteltével az öregasszony is távozott, sűrű hálálkodások közepette:

- Maguk nagyon jó emberek, gyerekeim - mondta búcsúzóul. - Bár csak az enyéme is ilyenek lennének! Akkor nem kéne idegen jóemberek idejét fecsérelni. De hát nem lehet minden úgy, ahogyan az ember szeretné. Talán bele is nyugodnék, hogy így van, ha találnék magamnak valami derék embert társul. Olyasvalakit, mint az a mosógépszereelő volt a múlt héten, aki nálam járt.

Péter és a lány asztalhoz ült. A lány megmelegítette az előző napi székelykáposztát. Egy hete minden nap előre főzött, mert nem tudhatta, hányan várnak rájuk odakinn, csak azt érzékelte, hogy számuk napról napra nő.

- Milyen volt a vörös hajú? - kérdezte Péter, miután elmesélte a lánynak a kisfiút.

- Elég nehéz - felelte a lány. - Mindenféle férfiaknál keresi a boldogságot, de nem találja. Mióta áthelyezték a postást, aki bejáratos volt hozzá, mindenféle szerelőt hív. De utána mindig csak az üresség marad. Az anyja ölelésére vágyott, akit már húsz éve nem látott. Megszökött egy bádogossal még kislánykorában.

- Miért nem mondtad neki, hogy próbáljon meg másképp élni, mert futó kalandokban sohasem fogja megtalálni a boldogságot.

- Tudod, hogy nem lehet - mondta a lány. - Tiltja az Alapszabály. Nem avatkozhatunk mások életébe. Csak az elmulasztott öleléseket pótolhatjuk.

- Persze, az Alapszabály - bólogatott Péter, és a kisfiú jutott az eszébe.

Csendesen ebédeltek, érezni lehetett, hogy mindkettőt a saját gondolatai kötik le. Végül a lány törte meg a csendet:

- Emlékszel arra a könyvelőre, aki a múlt héten járt itt? - kérdezte.

- Persze, emlékszem.

A könyvelő az első felesége ölelésére vágyott, pedig már a negyedik házasságát éli. Aztán mindenáron fizetni akart.

- Azt mondta, hogy Kft-nek nem szabad ingyen csinálnia semmit. Meg hogy adót is kell fizetni.

- Tudom, mondtad már. Ne aggódj, majd kifizetjük öleléssel. Hiszen az adóhivatalban is csak emberek vannak. És mindenkinek hiányzik az ölelés.

A lány szótlanul evett tovább. Tudta, hogy Péternek nincs igaza, hiszen az adót nem lehet természetben leróni. A boltban is mindent pénzért vettek, a villany meg a gáz is pénzért volt, meg még sok egyéb is...

Aggódva emlékeztette magát, hogy milyen gyorsan fogy az a kis készpénz, amit a házzal együtt örököltek Péter nagyanyjától. Márpedig másuk nem volt. De az ölelésért nem lehet pénzt kérni. Tiltja az Alapszabály. Meg különben is: érzelmeket nem lehet pénzért adni.

Néha kicsit kételkedett, helyes volt-e a döntésük, amikor ezt a feladatot választották. - Mindig abból gazdálkodj, amid van - mondogatta Péter apja. És hát nekik ebből volt a legtöbb. A sok-sok szeretetből, sok-sok ölelésből.

De mégis, valami nem volt rendben.

Nyugtalanították a könyvelő szavai is, mindenfélét összehordott számlákról, áfáról, leltárról meg adóellenőrökről. Nem értette az egészet.

Az adóellenőröktől azóta tartott, amióta a piaci árus, ahol vásárolni szokott, elmesélte, hogy nála is jártak. Kiszámolták, hogy ha ennyi tojást árul, akkor a tyúkjainak ötóránként kéne tojnia. Ezért ő adócsaló. De hát elfelejtették, hogy a szülei tyúkjai is tojnak meg a sógoráé is.

Miféle emberek lehetnek azok, akik azt számolgatják, hány óránként tojnak a tyúkok? Akkor náluk mit számolnának? Hiszen nincsenek is tyúkjai. Csak öleléseik. Azt meg nem lehet szabályozni, hogy hány óránként öleljék meg egymást az emberek.

Nem, ezeket az embereket biztosan nem lehet öleléssel kifizetni. Valami más megoldást kell találni.

Sóhajtvá szedte le az asztalt, szerencsére Péter nem figyelt oda. Az ő gondolatai már a délutáni munkán jártak.

A nap hátralévő része viszonylag csendesen telt.

Péter egy zokogó kislányt próbált megvigasztalni, aki elveszítette a macskáját. Sajnos, meg nem ölelhette, mert az állatok helyettesítését tiltja az Alapszabály. De hagyta, hogy kisírja magát, és megnyugodva menjen haza.

A lányt egy ifjú feleség kötötte le, aki arról panaszkodott, hogy két hete, amikor a férje a kézilabdacsapattal edzőtáborba utazott, ahelyett, hogy érzékeny búcsút vett volna tőle, hozzávágta a habverőt. Haragudott rá, mert megtiltotta, hogy a távollétében moziba járjon a régi udvarlójával. De már nagyon megbánta, mert a régi udvarlóját nem is szereti, csak arra kellett neki, hogy a férjét féltékennyé tegye.

- Nem tehetek róla, imádom, ha féltékenyek rám! - mondta szégyenkezve. - Izgalomba jövök tőle. Szépnek és kívánatosnak érzem magam, olyan, mintha az egész világ a lábaim előtt heverne. E nélkül élni sem tudnék már! De azért szeretem a férjemet - tette hozzá. - Ezért is vagyok itt. Már sajnálom azt a habverő ügyet. De hát éppen gesztenyepürét csináltam... - sírta el magát. - Szeretném jóvátenni - folytatta. - Megölelni, a habverő-hajigálás helyett.

A lány végre megértette, miért van itt a fiatalasszony.

- Sajnos, nem tudok segíteni - mondta. - Csak a meg nem kapott ölelést tudjuk pótolni. A meg nem adottakat nem. Tiltja az Alapszabály. Ezt az ölelést saját magának kell pótolnia. Utazzon el az edzőtáborba, és tegye meg - biztatta a fiatalasszonyt.

Vacsora után Péter halkán, elgondolkodva megjegyezte:

- Talán újra át kéne gondolnunk az Alapszabályt. Lehet, hogy módosítani kéne - mondta, a kisleány meg a délutáni látogatókra gondolva.

- Igen, lehet, hogy igazad van - felelte szórakozottan a lány, miközben azon morfondírozott, hogy mégiscsak fel kéne hívni azt a könyvelőt. Hamarosan eljön az év vége, és fogalma sincs, hogy kell leltárt készíteni.

Egyáltalán: mit kell leltárba venni? - tépelődött. - Hiszen még az Alapszabály sincs írásba foglalva, az is csak a fejünkben van meg. Azon kívül meg csak az érzelmeink vannak. Azokat vajon hogyan lehet leltározni?

Már éjfél is elmúlt, de a lány még mindig nem tudott elaludni. Szeretettel nézte a mellette békésen szuszogó Pétert.

- Biztosan most is azt a visszatérő álmot látja - gondolta. Péter már többször elmesélte, hogy álmában gyakran látja, amint emberek tucatjai sorakoznak előtte, a legkülönbözőbb testi és lelki panaszokkal, és ő sorra mindegyiken tud segíteni.

- Egyre kevesebb pénzünk van - gondolta kétségbeesetten. - Mi lesz, ha mind elfogy? Mit fogunk akkor csinálni?

- Talán mégiscsak lehet az ölelésért pénzt kérni - töprengett. - Hiszen ezt más nők is megteszik. Akkor ő miért ne tehetné meg Péter kedvéért? Csak egy kicsit. Csak annyit, hogy Péter ingyen dolgozhasson tovább.

Aztán a leltárra, az áfára és a számlákra gondolt. Meg az Alapszabályra.

És elhatározta, hogy bármi történjék is, az Alapszabályból egy mondatot örökre meghagynak:

Ölelést saját nevükben csak egymásnak adhatnak.

Szilágyi József (Árvai Emil): Ki törli le a könnyeket?

Már-már elvész jajok tengerében
magam baja. Másokkal együtt kérdem:
alvadnak ránk évezredek.
Ki törli le a könnyeket?...
Letörlik-e a könnyeket?!

Keszy-Harmath Dániel: Emberek dalai - ciklus

A Semmirekellő ember dala

Tajtékozhat felőlem az ég is, a föld is,
Nem kell már énnekem eocén, se Kláris,
Csak egy kell nekem immáron,
Mielőbbi nagyszerű halálom.

A Gyilkos ember dala

Túl a harminchetedik vacsorán,
Vérben áztatom kedves dárdám,
Vele sok mindenkit jobblétre segítettem,
De csak azért, mert engem is így szerettek.

Az Egykor-kedves ember dala

Régen tavaszi szellő ápolta lelkemet,
S ezt én is viszonoztam, ahogy csak lehetett,
Mára azonban szétlőttem a szellőt,
S azóta az emberiség engem is meglőtt.

A Kutató ember dala

Kutattam én sokat az élet értelmét,
Kutatásban leltem meg a magam örömét,
Most kutatom, hogy annyi emberalomban,
Hány élő s hány igazi halott van.

A Költő ember dala

Mit ér a penna s a híres-neves lant,
Ha az ember egyszer sem gyilkolhat?
Megöltem én már nagyszerű lelkemet,
Úgyhogy pennámat tőlem el ne vegyétek!

A Halott ember dala

.....
.....
.....
..... egyszer majd te is megtudod.

Bíró Pál Tibor: Köszönöm, hogy elengedtél

Akkor...

Ha nem jöttél volna oly mohón felém,
most nem viselném hűs szavaid terhét,
s talán egy homokóra pergő neszével
nem hívtam volna táncra ördög fivéreit.

Akkor...

Ha fejet hajtottál volna röpke alázattal,
ezerfullánkös, duzzadó büszkeséged előtt,
könnyedén lehattél volna fáradt szívem
mosolyt adó, csalókaszép gyógyásza.

Akkor...

Ha nem lettél volna már, csak kopó emlék,
dörzsölt agyú aggastyán orvosok álmában,
talán szaladhatnál most boldogan szanaszét
kacsalábon forgó, káprázatos palotákban.

Akkor a mába...

Ha nem repült volna oly kegyetlenül az idő,
talán a visszaszámlálás némán elmaradt volna,
s nem égne most hamuvá sodródó emléked
ólmos életem mélyen izzó krematóriumában.

Csente Valéria: Párás Tükör

A fájdalmat elrejttem
az emberek előtt!
Bűvös mosoly, mit ők látnak.
- Ezt mutatom ellenségnek, barátoknak. -
De nem látják azt, mi
bent gyötör! Körülvesz minket
ellenség s barát, de kevés az,
ki a szívünkbe belát!
De én se látok be mások
szívébe, nem is érdekel
mások kiléte.
Az én fájdalmam is
maradjon rejtett,
mert az együttérzés
mély sebet ejthet.

Szabó Edit Irma: Denevér-szárnyon csüng a sötét

Denevér-szárnyon csüng a sötét,
Halk muzsikával szenderülj el,
Láz-balladákat ír égi jel,
Mezítláb járó, kíméletlen éj...

Imbolygó röpte elvarázsol,
Didergő csendben földet érint,
Vacogó vihar-könny sötétlik,
Fagy-vágyat kerget jég szemű álom.

Ébredő rezgés hajnalt oldoz,
Rád virrad tisztító szertartás,
Beburkol egyensúly-áramlás,
Tápláló fényerő körbe foltoz.

Mézes Mónika: Másik én

Él bennem egy másik én,
Se fiatal, se nem vén,
Ki vágyik más lenni, valami új,
Kinek álmai szárnya messzire nyúl'.
S ha nem éri el, megdermed,
Majd lezárja a doboz-fedelet.

Egy doboz, mely mindig velem van,
S ha fájdalmam érzi, megóv a bajban.
Egy nap, mikor elmúlik a félelem,
Megcsókolja begyógyult lelkem.
S még ha félve is, elengedi kezem,
Reménykedve, hogy többé nem keresem!

Osváth Tamás: Kitalált öregkor

Szemhéjardon szép ránc feszül
Kék ajkadon hideg csend ül
Ólomszínű álmod kísért
Fárasztó az egyedüllét

Lábnymok homályba vesznek
Mondd ki végre amit lehet
Öncenzúráram elfelejtve
Tudom amit tudni enged

Morzsák fednek tetőtől talpig
Azt hittem eljutok majd addig
De nincsen baj ellepnek a barátok
Szemem pihen a zöldülő határon

Bor Erika: A tanárnő

- Az Emberek és Én -

Ide-oda cikázó gondolataim zökkentettek ki a megszokott kerékvágásból szobám falai között. *Milyen is a megfelelő emberi természet? Hogyan kell jónak lenni? Lehet-e egyáltalán? Azt hiszem, hogy IGEN.* Ez rá a megfelelő válasz. *S vajon megbecsüljük-e?* Én boldog vagyok, hogy még sincs kihalóban az emberi érték: **AZ ÉRTÉKES EMBER!**

Sok mindenkivel találkoztam életem folyamán, akikhez valamilyen oknál fogva értékes érzelmi szálak fűztek. Egyszer a sorsnak köszönhetően megismertem valakit. Türelmes, jószívú, segítőkész, mindig mosolygó tanárnő volt, aki minket, nebulókat igyekezett tanítani. Amikor az órán hangoskodni kezdtünk, akkor sohasem kiabált velünk, hanem félbeszakította mondanivalóját, és megvárta, hogy csendben legyünk. Ha pedig beszélgettünk egymással, akkor sem szólt ránk (csak ritkán általánosságban), hanem felszólította az aktuális feladat megoldására a beszélgető embert. Egyszer (többször is) előfordult, hogy nem fogott az alkoholos filc a táblán, amiért tanárnő picit idegesebb lett. Erre egyik osztálytársunk a következőképpen reagált: *„Tanárnő, ezt ne mondja már, hogy egy toll miatt ideges, miattunk meg nem...?”* Nevettünk... Mindig a pozitív dolgokat helyezte előtérbe. Ha valamit nem tudtunk, akkor nem azzal kezdte, hogy miben vannak hiányosságok, hanem azzal, hogy nagyon ügyesek voltunk, de itt meg ott picit javítanunk kellene. Máskor pedig, ha valaki hangosabban, kissé ingerültebben kérdezett vissza, akkor sosem vitatkozott, hanem elnézést kért azért, amiért esetleg rosszul hallotta a dolgokat. Pedig - feltételezem - tisztában volt azzal, hogy igaza volt, csak egy intelligens ember sohasem vitatkozik. Talán azért ilyen jó tanár Ő, mert „lesüllyedt” a MI tanuló szintünkre, s ettől vált olyan emberközelivé. Nagyon értékes ember. Sajnos, túlságosan is szívéen viselte a tudásunkat - vagy inkább a nem tanulásunkat. Volt alkalom azt is látnom, amikor szomorúan kínlódott velünk az órán. Teljesen magára vette azt, hogy nem ment nekünk a feladat, holott a mi hibánkból adódódtak a hiányosságok: az el nem készült házi feladatok és a meg nem tanult mondatok miatt. Kifejezetten jó tanár, a többiek vé-

leménye szerint is, így már csak azért is jól fel kellett volna készülnünk, mert tényleg lelkiismeretesen bajlódott velünk. Nem azt érdemelte, ahogy akkor viselkedtünk. Mivel nem haragtartó, másnapra már nyoma sem volt rajta az előző napi *rossz dolgok* hatásainak.

Amikor megismertem, először nagyon megijedtem, mert azt vettem észre, hogy érzelmi világa, természete nagyon hasonlít az enyémmé. S lehet, hogy ez a kijelentésem nagyon bután vagy naivan hangzik, de fájdalmat éreztem, mert felfedeztem egykori önmagam az ő személyében: azt, aki két évvel ezelőtt én voltam. S az a részem már nem élt bennem, de így, hogy láttam másban a jóságot, mégis hiányzott.

Amikor csendes, visszahúzódom voltam, mindig átgázoltak rajtam. Azután „erősebbé” váltam, s akkor elértem ugyan dolgokat, de hiányzik az a régi részem (akkori énem). Többször tettem azt a kijelentést, hogy *rendben van, többé nem érzek, és mindenkin keresztül gázolok, mert csak ennek az emberi tulajdonságnak van értéke a mai érzelemmentes, pénzcentrikus világban. S azt is megtanultam, hogy a becsület filléres kosz.* Nem tudtam betartani a magamnak tett ígéreteket, fogadalmakat. Akkor az nem én lennék. És amikor láttam újra a jóságot másban, megrémített. Külső szemlélőként kellett ráébrednem arra, hogy hiányzik magamból az a régi énem, amit egy ideje nem volt szabad a felszínre hoznom. Most már nem mertem (nem bírtam) szeretni. S talán megbántottam másokat ezzel a viselkedésformával, főleg azokat, akik közel álltak szívemhez...

Egyszer, emlékszem, a vércukrom miatt rosszul lettem az órán, s azonnal megkaptam a segítséget. Sietett, és ott termett egy doboz kockacukorral.

Az egyik felelés élménye ma is élénken él emlékeim között. Kiszólt a táblához, hogy mondjam el a beszámolómat. Mivel le is lehetett ülni egy székre a táblánál, így én éltem a lehetőséggel. Megfogtam a széket és elhúztam jó messzire tőle, majd helyet foglaltam. Nevetés tört ki az osztályteremben. Én mosolyogtam ugyan kifelé, de befelé bánatos voltam. Láttam a tanár arcán, hogy fájdalmat okoztam a „nagy távolsággal”. Nem tudta mire vélni a viselkedésemet. Bántott ugyan a lelkiismeret, hogy esetleg megbántottam a másikat, de nem bírtam elviselni az emberek közelségét, szeretetét, máskor pedig bántó viselke-

dését. Úgy éreztem, hogy akik életem folyamán közel kerültek hozzám érzelmileg, azokat az élet vihara mindig elsodorta tőlem távolra. Ezért KELL megtartanom a kellő távolságot minden emberrel szemben, mert akkor nem sérülhetek meg sohasem. Azt is megtanultam, hogy az életben maradáshoz nem szabad érzékenynek lennem, ezért érzéketlen fadarabként, gondolataimba mélyedve ültem ott a széken. Nekifogtam a mondandómnak, és pár mondat elmondása után megálltam. Lefagyott a szoftver a fejemben, megszakadt az a gondolatsor, mellyel éppen bírkóztam, hogyan tudnám szavakba önteni. Nem vagyok a szavak embere. Mindenféle rossz volt bennem. Az egész egy filmszakadáshoz tudnám hasonlítani. Láttam a gondolataimat képekben, de egyszer csak nagy feketeség keletkezett a fejemben. Nem hallottam hangokat. Figyeltem a tanár mozgó száját, de semmi nem jutott el belőle hozzám. Itt nem arról van szó, hogy nem értettem a szavait, hanem arról, hogy egyáltalán nem hallottam semmit sem. Majd távolról hangokat kezdtem hallani, melyek - mintha barlangban szólnának - visszhangoztak a fejemben:

„Nem értesz semmihez..., egy munkánélküli senki...!, nem vagy jó..., nem vagy okos..., magányos vagy..., vannak-e barátaid...?, senki nem szeret... Miért akarsz mindig első lenni? Miért akarod, hogy ezért megutáljanak? Első lettél, csak a barátod lett kevesebb!” - anyám szavait hallottam a fülemben. S eközben szívemben a magány deliráló fájdalját éreztem.

„Buta vagyok, nem tudom megcsinálni, semmire nem vagyok jó... Nem és nem és nem..., de amikor oly sokat hallja az ember, akkor egy idő után már el is hiszi. Igen, én buta vagyok. Nekem semmi nem sikerülhet.”

- Erika, szólalj meg! Csak egy igennel vagy egy nemmel felelj a kérdéseimre! - ekkor már előttem guggolva kérlelt szépen. Eltűnt a NAGY távolság, amit én pár perccel ezelőtt kiépítettem magam és öközötte, vagyis köztem és az emberek között. *Az volt a rossz, hogy mivel én széken ültem, nem tudtam meghátrálni, mint ő az előző tanuló nál, aki túl közel ült le vele szemben.*

Ő akkor hátrafelé lépdelt, mosolyogva. Én a széken ülve nem tehettem. Szerettem volna felugrani, elszaladni, de megbénultam. Végignéztem a sok, körmölő osztálytársamon, akik most kivételesen mély hallgatásba burkolózva oldották meg kapott feladataikat.

- Biztos nagyon rossz neked, de kérlek, szólalj meg! Nem vagy buta, de ha nem beszélsz, nem tudok segíteni. A vizsgán is meg kell tudnod szólalni. Most azt látom rajtad, hogy legszívesebben felugranál, és elmene-külnél, visszamennél a helyedre, de nem fogom ezt megengedni. Szeret-nék segíteni neked. Látom a szemeiden, hogy mindjárt elsírod magad. Ahogy ezt mondta, az ő arca is elszomorodott: a testbeszéd nyelvén „tükrözte” az én arcomat. Szerettem volna elrohanni, *de minden igye-kezetem ellenére sem tudtam megszólalni, miközben ő hangosan mondta gondolataimat, érzéseimet, ami éppen a lelkemben zajlott.*

- Én ilyen vagyok, de a vizsgáim jól szoktak sikerülni, mert *a stressz mindent kihoz az emberből.* Ott majd sikerülni fog. Nem vagyok buta... (?) Nem vagyok az - feleltem.

Milyen is vagyok? Annyiszor megkaptam már, hogy túl érzékeny, naiv, meg hogy az emberek nem így gondolkodnak, ahogy én. Borzasztóan fáj az az egyszer elhangzó kijelentés, hogy én legalább húsz évre le vagyok maradva érzelmileg. *Megéri-e jónak, tisztának lenni? Maradni? S miért okoz ösztönösen örömet a többieknek, hogyha bánatot, fájdalmat láthat-nak a jószívű emberek szemébe? Miért érzik hatalmasabbnak magukat velünk szemben? Egyszer egy kilencvenéves földrajz szakos iskolaigazga-tó bácsi a munkám során a következő kijelentést tette - a halálos ágyá-nál: „Magát sok csalódás fogja érni az életben, mert túl érzékeny ember!” Igaza volt, mint ahogy másoknak is. „Te túl jó vagy” - mondták sokan. Mi-lyen is VOL T jónak lennem? A választ a néma csönd adta meg a szívemben.*

Meztelennek éreztem magam az osztályteremben. Csupasz voltam, mert beleláttak a gondolataimba, lelkembe. Más részről túl közel voltak mellettem, s ez megrémített. *A hétköznapi-társalgási életben a „társadalmi zóna” másfél méter; ennél beljebb, ritkán engedek magamhoz kö-zel embereket! Minél távolabb ülök/állok/vagyok a másiktól, annál jobb nekem. És érzelmileg is ezt érzem! Ha megszeretünk valakit, akkor el is kell tudni engedni. Én nem tudom. Ezért nem szeretek, s nem csalódom. A magány társaságában nem kell beszélni, megmagyarázni dolgokat és szeretni. Nem kedvemre való az, amikor állnak velem szemben, és néznek bele az arcomba. És a szemkontaktust sem kerestem soha, hanem mindig*

megtalált az. Nehéz úgy valakihez beszélnem, hogy közben nézem a szeméit. Mert minden a másik arcára van írva, és látom szemeiben a beszédem hatására jelentkező gondolatait, érzéseit, ami miatt esetleg elkalandoznak, megbénulnak a szavaim. Hiába mondta azt, hogy személytelen, ha nem nézek szemébe feleléskor, s hogy úgy érzi, bajom van vele, akkor sem ment. Aki számomra nem fontos, annak könnyebb a szemébe néznom, mert nem számít az érzése, véleménye. S ezáltal nem bénulok le beszélgetéskor. Figyelnél a feleletemre s még a másikatban zajló érzésekre is? Üres voltam, és egy nagy fekete gödör tátongott a szívemben. Nem akarom, hogy szeressenek. Nem szeretek beszélni, de írni jó, mert nem nézik közben az arcomat, és én sem látom a másikat, meg nincsenek annyira intenzíven jelen az érzelmek. Csak halkán, mélyen a szívben!

- Legalább mondj valamit!

Ekkor felcsendültek gondolataimban Antoine De Saint-Exupérytől A kis herceg sorai:

„Ha azt akarod, hogy barátod legyen, szelídíts meg engem.

- Jó, jó, de hogyan? - kérdezte a kis herceg.

- Sok-sok türelem kell hozzá - felelte a róka. - Először leülsz szép, tisztos távolba tőlem, úgy ott a fűben. Én majd a szemem sarkából nézlek, te pedig nem szólsz semmit. A beszéd csak félreértések forrása. De minden áldott nap egy kicsit közelebb ülhetsz...”

- Kérlek, ne haragudj rám, amiért nem tudom, de otthon még ment. Többször is felmondtam.

- Nem haragszom, csak rossz nekem, hogy nem mondasz semmit. Segíteni szeretnék.

- Minden elsötétült, és semmi nem jutott eszembe, de ezt nem értheted meg - kezdtem bele gondolataim szavakká formálásába.

Ültem magam elé meredve, miközben eszembe jutottak volt főnököm útravalóul szolgáló biztató sorai, melyek képtelenek voltak most rajtam segíteni: *„Kívánom, hogy mindazt a jót és szépet, kedvességet és tehetséget, amely Önben, a lelke mélyén rejtőzik, az élet viharai segítse a felszínre törni...”* És kolléganőm anyáskodó szeretete. Egy másik kedves, tiszteletreméltó munkatárs gondolatai: *„Az élet bonyolult, de soha*

nem szabad elcsüggedni, küzdeni kell a szebb napokért. Erről engem leginkább Erika győzött meg...” A mindenholnan könnyes szemekkel történő elbúcsúzások, ölelések. Igen, sírtak ŐK, ahonnan eljöttem. Emberek. Életek. Sorsok. S egy kutya. A MŰLT. Aztán láttam magamat ismét az osztályteremben. A Tanárnő mosolygott kedvesen, vigasztalóan.

- Megverlek - felelte. Már korábban egyszer mondta nekem, amikor nem tudtam megoldani az egyik feladatot, de akkor mosolyogtam, mert mosollyal a szeme sarkában közölte kedvesen. Egy légynek sem tudna ártani. Ezért volt vicces a kijelentése.

.... Teacher! az emberi jóság tanítható? Kérlek, tanítsd meg azt is nekünk!”

Felnőtt fejjel gyermekként sírtam odabent a lelkemben. Úgy éreztem, hogy igazán senki nem érthet meg, még ő sem. Én azért akartam azt a távolságot a székkal ott az órán, mert nincs szükségem emberi közelségre! Azonban nem akartam másnak bánatot okozni. Ő, bárcsak lehetne érzelmek nélkül élni. Szomorú voltam, de úgy éreztem, hogy életemben először IGAZÁN foglalkoztak velem. Vágytam volna egy vigasztaló ölelésre, szeretetre s arra, hogy bárcsak ilyen természete lenne valakinek a családjában! Igen, meg KELL becsülnünk, TUDNUNK KELL megbecsülni az ilyen emberi értékeket, mert szükség van rájuk! Talán akkor újra visszaköltözhet belém a régi, valódi önmagam. Köszönöm, tanárnő!

A Barátok Verslista folyamatosan ír ki nyílt pályázatokat is, amelyeken bárki elindulhat. Ezek az irodalmi pályázatok a következő helyen olvashatók rendszeresen: <http://www.poeta.hu>.

Kiadó: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.

Tördelés: Vizuális Pedagógiai Műhely (<http://www.vpm.hu>)

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://iropult2006iropult.5mp.eu>)

Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila - Szerkesztő: Várhelyi Klára

Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

Elérhetőség: <http://www.kepzeldel.hu> - folyoirat@kepzeldel.hu

ISSN 1789-6479

Baranyai Attila németországi fotói

*Barátok Verslista honlapja:
<http://www.verslista.hu>*

Csőreginé Baranyai Anita görögországi fotói 2.

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
